

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

LENIN

La 22 aprilie se împlinesc 89 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin, unul din cele mai mari genii din câte a cunoscut istoria, învățătorul și conducătorul oamenilor muncii din toată lumea.

Lenin este un exemplu nepieritor de slujire devotată și fără preget a poporului, el a fost un om de o mare simplitate și modestie, însuflețit de o neabătută principialitate și intransigență revoluționară față de toți dușmanii fățiși sau ascunși ai măreței cauze a celor ce muncesc.

Vladimir Ilici Lenin a realizat o uriașă muncă teoretică, îmbogățind și dezvoltând marxismul în problemele fundamentale ale revoluției socialiste, în problemele complexe ale strategiei și tacticii partidului clasei muncitoare.

Leninismul este marxismul epocii imperialismului și al revoluțiilor proletare, este baza ideologică în jurul căreia se unesc masele muncitoare în lupta pentru răsturnarea dominației claselor exploatare pentru transformarea comunismă a societății.

Întreaga evoluție a istoriei contemporane confirmă caracterul universal valabil al leninismului.

Sub steagul larg desfășurat al leninismului, oamenii muncii din țările sistemului mondial socialist, care înmănunchiază peste 900 milioane de oameni, își făuresc o viață nouă, fericită. Ideile lui Lenin s-au materializat în dezvoltarea impetuasă a economiei naționale a acestor țări, în avântul culturii, în înflorirea tuturor acestor țări pe drumul socialismului și comunismului.

Urmind indicațiile marelui Lenin, poporul sovietic, sub conducerea înțeleaptă a P.C.U.S. a împlinit grandiosul program de construire a socialismului, transformând într-un răstimp scurt Rusia altă dată înapoiată, în marea Uniune Sovietică, țara cu o economie și cultură înfloritoare. Planul septenal adoptat de Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. marchează trecerea Uniunii Sovietice la o nouă etapă a dezvoltării sale — etapa construcției desfășurate a comunis-

mului. El constituie un mare pas înainte în crearea bazei tehnico-materiale a comunismului și în același timp o etapă hotărâtoare în întrecerea pe plan mondial dintre sistemul socialist și cel capitalist.

Succesele istorice ale Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări socialiste sînt un izvor de încredere pentru oamenii muncii din toată lumea, care se conving de superioritatea orînduirii socialiste. Credincioasă indicațiilor marelui Lenin, care a fundamentat principiul coexistenței pașnice îndelungate a țărilor cu orînduire social-politică diferită, Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste militează neabătut pentru destinderea încordării internaționale, pentru reglementarea pe calea tratatelor a problemelor internaționale litigioase.

Aplicînd în mod consecvent învățătura lui Lenin despre construirea socialismului și valorificînd în mod creator inepuizabila experiență a Uniunii Sovietice, Partidul Muncitoresc Român desfășoară o vastă activitate pentru construirea socialismului în patria noastră. Partidul nostru aplică cu consecvență în practică indicațiile marelui Lenin cu privire la industrializarea socialistă și electrificarea țării, transformarea socialistă a agriculturii, înfăptuirea revoluției culturale, ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului.

Sub steagul ideilor lui Lenin, pășesc astăzi în rînduri strînse sute de milioane de oameni, din invincibilul lagăr al socialismului, care se întinde de la Elba la Pacific.

În fața capitalismului în agonie se ridică puternică, de nebiruit, lumea socialismului. Forța economică, politică, morală a sistemului socialist mondial face să crească încrederea tuturor celor ce mai suportă jugul greu al capitalismului, că ziua eliberării lor sociale nu este departe. Așa cum a prevăzut Lenin, marșul socialismului în lume este de neînvins.

VEAC NOU

Citiți în pagina 11-a

LENIN CONDUCĂTORUL, TOVARĂȘUL, OMUL

de V. A. KARPINSKI

Anul XV

17 aprilie 1959

12 PAGINI

1 LEU

N. S. HRUȘCIOV împlinește 65 de ani

La 17 aprilie se împlinesc 65 de ani de la nașterea tovarășului Nikita Sergheevici Hrușcirov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. și președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., activist eminent al Partidului Comunist și al Statului Sovietic.

Nikita Sergheevici Hrușcirov s-a născut la 17 aprilie 1894 în satul Kalinovka, gubernia Kursk. Tatăl său era muncitor miner. De mic copil, N. S. Hrușcirov a început să lucreze ca păstor în sat, iar apoi a plecat la tatăl său în Donbass, unde a lucrat ca lăcătuș în uzine și mine.

În 1918 a intrat în Partidul Comunist. În anii războiului civil, N. S. Hrușcirov a luptat în rîndurile Armatei Roșii pe Frontul de sud. După terminarea războiului civil, el se reîntoarce în Donbass, unde lucrează în mină.

În toamna anului 1922, N. S. Hrușcirov începe să urmeze cursurile facultății muncitorești de pe lângă Institutul industrial din regiunea Donețului. După absolvirea facultății muncitorești, N. S. Hrușcirov este ales într-o muncă de conducere pe linie de partid în Donbass. În 1928 este trimis la Kiev unde lucrează ca șef al secției organizatorice a comitetului regional de partid. În 1929 N. S. Hrușcirov se înscrie la Academia Industrială din Moscova, unde comunistii îl aleg secretar al comitetului de partid. În ianuarie 1931, N. S. Hrușcirov este ales secretar al comitetului de partid al raionului Bauman, iar apoi secretar al comitetului de partid al raionului Krasnaia-Presnia din Moscova. În anii 1932—1934, N. S. Hrușcirov muncește la început ca al doilea secretar, iar apoi ca prim-secretar al Comitetului orașenesc de partid Moscova și al doilea secretar al Comitetului regional de partid Moscova. În 1935 el este ales prim-secretar al Comitetelor de partid regional și orașenesc Moscova și rămîne în această funcție pînă în 1938. În acești ani, N. S. Hrușcirov a depus o vastă muncă organizatorică pentru îndeplinirea planurilor trasate de partid și guvern pentru construcția Moscovei, sistematizarea capitalei, îmbunătățirea condițiilor de trai ale muncitorilor și funcționarilor.

În ianuarie 1938, N. S. Hrușcirov este ales prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina. La Congresul al XVII-lea al partidului, care a avut loc în 1934, N. S. Hrușcirov este ales membru al C.C. al P.C.U.S. În 1938 el este ales membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.C.U.S., iar în 1939, după Congresul al XVIII-lea al partidului, este ales membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.U.S.

În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, N. S. Hrușcirov a desfășurat o activitate intensă pe front. El a fost membru al Consiliului militar al regiunii militare speciale Kiev, membru al Consiliului militar al Direcției sud-vest, al Frontului de la Stalingrad, al Frontului de sud și al Frontului I Ucrainean. N. S. Hrușcirov are gradul de general-locotenent. Paralel cu munca desfășurată pe front, N. S. Hrușcirov, în calitate de prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina, a desfășurat o intensă muncă pe linie de partid și de stat pentru a stringe rîndurile poporului ucrainean în scopul înfringerii dușmanului, pentru a organiza în Ucraina mișcarea de partizani.

Din martie pînă în decembrie 1947, N. S. Hrușcirov lucrează în calitate de președinte al Consiliului de Miniștri al R.S.S. Ucrainene. În decembrie 1947, este reales prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina. În decembrie 1949, N. S. Hrușcirov este ales secretar al C. C. al P.C.U.S. și în același timp p.îm-secretar al Comitetului regional de partid Moscova. La Congresul al XIX-lea al P.C.U.S., care a avut loc în octombrie 1952, N. S. Hrușcirov a prezentat raportul „Cu privire la modificările în statutul P.C. (b) al U.R.S.S.". La acest congres el este reales membru al C. C. al partidului iar la Plenara C.C. este ales membru al Prezidiului C.C. al P.C.U.S. și secretar al Comitetului Central al partidului.

În martie 1953, la ședința comună a Plenarei C.C. al P.C.U.S., a Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și a Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., s-a considerat necesar ca N. S. Hrușcirov să se concentreze asupra muncii în Comitetul Central al P.C.U.S., fiind eliberat de

sarcina de prim-secretar al Comitetului regional de partid Moscova. În septembrie 1953, Plenara C. C. al P.C.U.S. l-a ales pe N. S. Hrușcirov prim-secretar al C.C. al P.C.U.S.

În februarie 1956 a avut loc Congresul al XX-lea al P.C.U.S. în cadrul căruia N. S. Hrușcirov a prezentat raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S., iar în cadrul unei ședințe închise a congresului a prezentat raportul „Cu privire la cultul personalității și urmările sale”. Congresul partidului îl realege pe N. S. Hrușcirov membru al C. C. al P.C.U.S., iar la Plenara C. C. care a avut loc după congres, N. S. Hrușcirov este ales membru al Prezidiului C. C. și prim-secretar al C. C. al P.C.U.S.

La 27 martie 1958, Sovietul Suprem al U.R.S.S. l-a numit pe tovarășul N. S. Hrușcirov președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

La Congresul al XXI-lea extraordinar al P.C.U.S., care a avut loc în ianuarie-februarie 1959, tovarășul N. S. Hrușcirov a prezentat raportul „Cu privire la cifrele de control ale dezvoltării economiei naționale a U.R.S.S. pe anii 1959—1965”.

N. S. Hrușcirov este președintele Biroului C.C. al P.C.U.S. pentru R.S.F.S.R. În cadrul Plenarelor C. C. al P.C.U.S. care au avut loc în ultimii ani, N. S. Hrușcirov a prezentat rapoarte asupra problemelor de cea mai mare importanță ale construcției de partid și de stat, ale dezvoltării continue a agriculturii și industriei Uniunii Sovietice, precum și asupra unor importante probleme internaționale. În ultimii ani, N. S. Hrușcirov, împreună cu alți conducători sovietici, a vizitat Republica Populară Chineză, India, Birmania, Afganistan, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, România, Republica Democrată Germană, Ungaria, Republica Populară Federativă Iugoslavia, Anglia, Finlanda și alte țări. El a luat parte activă la o serie de tratative internaționale foarte importante, care au contribuit la slăbirea încordării internaționale.

Discipol credincios al lui V. I. Lenin, eminent activist al Partidului Comunist și Statului Sovietic, N. S. Hrușcirov a primit în repetate rînduri înalte distincții de stat pentru mari merite în domeniul conducerii construcției economice, precum și pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate de partid și guvern în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. N. S. Hrușcirov a fost distins de trei ori cu Ordinul Lenin, cu Ordinul Suvorov clasa I și clasa II-a, Ordinul Kutuzov clasa I, Ordinul Marelui Război pentru Apărarea Patriei clasa I, Ordinul Steagul Roșu al Muncii și cu trei medații. Prin Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., din 16 aprilie 1954, i s-a decernat lui N. S. Hrușcirov, pentru merite deosebite față de Partidul Comunist și poporul sovietic, cu prilejul împlinirii a 60 de ani, titlul de Erou al Muncii Socialiste, immindu-i-se Ordinul Lenin și medalia de aur „Secera și Ciocanul”. Pentru merite remarcabile în elaborarea și înfăptuirea măsurilor în vederea valorificării pămînturilor virgine și înfăptuite, prin Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., din 8 aprilie 1957, N. S. Hrușcirov a fost distins cu Ordinul Lenin și cu a doua medalie „Secera și Ciocanul”.

Cu prilejul împlinirii a 65 de ani, oamenii muncii din patria noastră îi urează tovarășului N. S. Hrușcirov multă sănătate și ani îndelungați de muncă rodnică pentru noi și măreți victorii ale poporului sovietic în construirea comunismului, pentru continua întărire a puternicului lagăr socialist, pentru triumful păcii în lumea întreagă.

LENIN

conducătorul, tovarășul, o m u l

de V. A. KARPINSKI

*c) cele mai arzătoare chestiuni la ordinea zilei.
Cu salutări comuniste,
Lenin*

În pofida faptului că era peste măsură de ocupat cu chestiuni de stat și de partid deosebit de importante, Vladimir Ilici găsea totuși timp să primească vizitatori. El îi primea personal și stătea de vorbă cu ei nu numai pentru că șocotea că aceasta intră în obligațiile unui conducător de stat, ci în primul rând pentru că simțea

și numele moșierului care îi exploatase în trecut. Țăranii nu aveau de unde să știe că Lenin studiase aprofundat situația economică a fiecărei regiuni a țării.

Odată, în timpul unei convorbiri cu o delegație a țăranilor, a avut loc următoarea întâmplare. Unul dintre delegați a sărit deodată de la locul său și a rostit foarte emoționat:

— Tovarășe Lenin, cum se poate una ca asta? Țștia nu ne mai lasă să răsufălăm!

Vladimir Ilici nu pricepu nimic.

— Liniștește-te, Ivan Rodionici — spuse el — și explică limpede despre ce-i vorba. Cine sînt ăștia?

— Cine să fie? Ai noștri de la Sovietul sătesc! Ne-au copleșit cu impozitele!

— Dar cine i-a ales?

— Noi, bineînțeles...

— Atunci alegeți alții.

— Păi se poate una ca asta?

— Se poate și trebuie. Legea sovietică permite să fie rechemat înainte de expirarea mandatului orice deputat care nu s-a arătat demn de încrederea poporului. Lucrul ăsta trebuie să-l știi, Ivan Rodionici!

În unele cazuri, după asemenea convorbiri, Vladimir Ilici dădea personal dispoziții organelor Puterii sovietice din regiunile respective. Iar adesea informațiile căpătate în cursul convorbirilor cu muncitorii și cu țăranii serveau drept bază pentru elaborarea unor hotărâri importante.

Ca tovarăș, Vladimir Ilici avea comportare cit se poate de priete-

Cită căldură și omenie, cit spirit tovarășesc în adevăratul înțeles al cuvîntului se desprinde din această scurtă scenă! Și ce apropiere, ce legătură trairică se ciminta între conducător și popor datorită unor asemenea întâlniri.

O altă întâmplare grăitoare. Într-un rînd, la Kremlin, Vladimir Ilici urca la etajul al doilea pe-o scară laterală, îngustă. Deodată, de după o cotitură a scării apărură o femeie de serviciu, tov. Burilina, care cobora cu o căldură și un liqhean. Văzîndu-l pe Lenin, ea se fistică și era cit pe ce să facă cale-întoarsă. Dar Vladimir Ilici o opri:

— Nu, nu, tovarășe, de ce să urci din nou scara, mai cu seamă ducînd o greutate? Uite, eu mă lîpesc de perete și d-ta ai să poți trece!

Se simțea în toate atitudinea cu adevărat tovarășească, prietenească pe care o avea Vladimir Ilici față de omul simplu al muncii.

Lenin primea cu respect și considerație pe cetățenii sovietici care veneau la el în vizită. El însuși refuza orice onoruri deosebite. Îi dispăceau vădit nesfîrșitele ovații cu care era întâmpinat cînd apărea la tribună și, arătînd ceasul parcă cerea să nu se piardă un timp prețios cu asemenea fleacuri.

La rugămintea mea, în martie 1922, Vladimir Ilici a scris un articol cu prilejul împlinirii a patru ani de apariție a ziarului „Bednota”. Articolul era însoțit de un post-scriptum făcut pe un petec de hîrtie, în care, referîndu-se la boala sa, Vladimir Ilici adăugă:

„De aceea nu sînt în stare să scriu ceva mai ca lumea cu prilejul împlinirii a patru ani de apariție a ziarului „Bednota”. Dacă articolul anexat vă convine, publicați-l; dacă nu, — aruncați-l la coș. Ar fi mai bine. Al dv., Lenin”

Mărturisesc că n-am mai întilnit în practica mea de redactor un autor atît de modest.

Vreau să amintesc unele trăsături ale lui Vladimir Ilici care îl caracterizau în viața lui particulară.

În perioada cînd Vladimir Ilici se afla în emigrație, situația lui materială nu era dintre cele mai strălucite. Onorariul pentru lucrările publicate legal reprezenta un cîștig neregulat și insuficient. Din cînd în cînd, venea cite o perioadă „de mare ananghie”. Atunci Vladimir Ilici ținea referate plătite, iar Nadejda Konstantinovna dădea lecții sau scria adrese pe plicuri pentru firmele elvețiene care trimiteau reclame în Rusia. Firește că aceste cîștiguri erau neînsemnate.

În asemenea perioade, Vladimir Ilici locuia într-o singură cameră nu prea mare, pe care o închiria în casa unei familii de muncitori, cu acces la bucătărie. Grija alimentației o purta Nadejda Konstantinovna. Uneori ea lua mîncarea gata de la o cantină studențească.

Vă veți pune, poate, întrebarea: oare nu era în stare partidul chiar și în vremurile acelea grele, să-i asigure lui Lenin măcar un minimum necesar pentru trai? Adevărul este că Vladimir Ilici considera că el poate — și prin urmare e dator — să se întrețină singur din munca sa, fără să ia o kopeică de la partid!

Pe atunci intelectualii ruși aveau unele obiceiuri proaste, cum ar fi, de pildă: să înceapă un lucru și să nu l ducă la capăt; să promită ceva și să nu se țină de cuvînt; să ia bani cu împrumut și „să uite” de datorie; să împrumute o carte și „s-o rățăcească” sau s-o restituie mîzgălită, ruptă etc. Într-un rînd, cineva îi luase și-i „rătăcise” lui Vladimir Ilici un volum de statistică americană, care îi era absolut necesar în muncă și pe care fu nevoit să l caute printr-un anunț pus la bibliotecă (firește, în zadar).

Să restituți cărțile împrumutate, să-ți plătești datoriile, să te ții de cuvînt erau considerate „o prejudecată burgheză”, „filistinism”.

Vladimir Ilici avea cu totul altă comportare. El știa să ducă la bun sfîrșit un lucru odată început și să îndeplinească promisiunea dată, își plătea întotdeauna datoriile etc. Era cel mai corect dintre cititorii bibliotecii noastre de partid, avea multă grijă de cărțile de care se servea. Dacă în cursul lucrului trebuia să facă însemnări pe marginile cărților, el le făcea fără să apese creionul, în așa fel ca pe urmă să poată fi ușor șterse cu rădiera. Vladimir Ilici era în cel mai înalt grad un om care se dedicase muncii și știa să respecte munca altora.

Odată a avut loc următoarea întâmplare: Vladimir Ilici venise la Geneva pentru a ține un referat și, ca întotdeauna, a tras la mine (eu eram director al bibliotecii de partid și locuiam într-o cameră de lingă bibliotecă). Nevasta mea și cu mine îl invitam de obicei la masă la noi și în această

(continuare în pag. 10-a)

o nevoie imperioasă de a ține contact direct cu poporul.

Din toate colțurile țării veneau la Moscova, cu trenul sau pe jos, pentru a-l vedea pe Lenin, delegați aleși de adunările țărănești. Lenin stabilise chiar o zi anumită cînd primea pe delegații țărănimii.

La ora fixată ei veneau la Kremlin în cojoace și opinci, cu desaga-n spî-nare, își așezau desagi în sala de așteptare, chiar pe podea, proptindu-i de perete, și, plini de emoție, vorbind în șoaptă, așteptau să fie poftiți la președintele Consiliului Comisarilor Poporului — Vladimir Ilici Lenin!

Nu aveau mult de așteptat. Îndată erau poftiți înăuntru. Stringîndu-și cîngătorile, netezindu-și cu palmele părul, intrau cu un aer ceremonios în cabinetul lui Lenin, în timp ce el se scula de la masă și le ieșea în întâmpinare, stringîndu-le prietenește mîinile și poftindu-i să se așeze.

— D-ta moșule, stai aici, mai aproape, în fotoliu!

Vladimir Ilici întreba pe fiecare din ei care îi este prenumele, numete și numele după tată, de unde vine. Apoi se închea o convorbire simplă și prietenească.

Pe delegați îi uimea faptul că Vladimir Ilici ținea minte cum îl chema pe fiecare din ei și că, adresîndu li se, îi numea și după numele tatălui. Dar și mai mult îi uimea faptul că Vladimir Ilici era atît de bine informat de nevoile satelor lor, că știa ce fel de pămînt au, iar uneori spunea chiar

nească și simplă, era atent și plin de delicatețe. El nu-i tutuia niciodată pe subalterni, pe muncitori sau pe țăranii. Oamenilor mai în vîrstă decît dînsul le spunea „tătucule” sau „moșule”, așa cum se obișnuiește în popor.

Avea un fel al său de a da bună ziua la oameni. Aplecîndu-se ușor înainte, cu brațul îndoit în cot, își întindea mîna, privindu-te drept în ochi și zîmbindu-ți prietenos. Fără să vrei, zîmbea și tu cu voie bună, simțînd într-însul un sincer tovarăș și prieten.

Îmi amintesc de următorul caz: un membru al Comitetului Executiv Central din Rusia, țăranul fără de partid Sokirko, adevărat Taras Bulba ca înfățișare, printre altele un foarte talentat agitator, s-a întilnit cu Vladimir Ilici în pauza dintre două ședințe. Stringîndu-i mîna, Vladimir Ilici îl întrebă:

— Cum o duci cu sănătatea, tovarășe Sokirko?

— Binișor. Dar dumneavoastră, tovarășe Lenin?

— Tot binișor... Cîți ani ai d-ta tovarășe Sokirko?

— Cincizeci în cap!

— Și eu la fel!

Vladimir Ilici găslise din prima clipă ceva comun între ei doi, ceva care-l apropia pe conducător de un simplu țăran și iată-i stînd față în față, unul înalt și voinic, celălalt — mai scund, dar îndesat și el, robust; se uită unul la altul și zîmbesc... Iar toți din jur zîmbesc și ei.

Vladimir Ilici iubea poporul, pe oameni muncii simpli. Lucrul acesta l-a exprimat cit se poate de bine Nadejda Konstantinovna la înmormîntarea lui Lenin:

— Inima lui bătea cu dragoste fierbinte pentru toți oamenii muncii.

Fiind șeful guvernului sovietic, Vladimir Ilici stătea de vorbă bucuros cu muncitorii și țăranii. Pentru dînsul a cunoaște părerea, starea de spirit a muncitorilor și a țăranilor nu era mai puțin important decît a cunoaște părerea membrilor C.C. al partidului sau ai Consiliului Comisarilor Poporului.

Mai cu seamă îi plăcea să se întrețină cu muncitorii. Lor le împărtășea Lenin gîndurile sale cele mai intime și ținea mult să le cunoască părerea.

Vladimir Ilici acorda o mare importanță scrisorilor pe care le trimiteau țăranii la ziarul „Bednota”.

— Acestea sînt autentice documente omenest! Ceea ce găsim în ele nu vom putea auzi în nici un raport!

Așa-mi vorbea Vladimir Ilici cînd în calitate de redactor al ziarului „Bednota” veneam la el cu scrisori din partea țăranilor. El asculta îndelung și cu atenție aceste scrisori care oglindeau viața și păsurile satului. Lua cite o scrisoare în mînă și o parcurgea cu privirea. Îmi aminteam atunci cu cită dragoste citea și redacta scrisorile trimise de către muncitorii la ziarele „Vpered” și „Proletarii”.

Cel mai adînc mi s-a întipărit în minte o convorbire care a avut loc în iarna 1920—1921. Erau vremuri deosebit de grele — ultima perioadă a războiului civil, cînd sacrificiile care se impuneau oamenilor muncii și lipsurile pe care le îndurau ei ajunseră la apogeu. Țăranii asaltau cu scrisori ziarul „Bednota”. Vladimir Ilici mă copleșea cu întrebările în legătură cu fiecare scrisoare.

I-am vorbit într-o zi despre o scrisoare al cărei autor scria că Puterea sovietică e mai rea decît cea țaristă.

— Mai rea decît cea țaristă? — repetă Vladimir Ilici, privindu-mă cu ochii micșorați de ris. — Și de la cine e scrisoarea? De la un chiabur? De la un mijlocăș?

Sfîrșind convorbirea, mi-a cerut să-i prezint un raport detaliat cu privire la situația de la țară, bazat pe extrase din scrisorile țăranilor...

De atunci, Vladimir Ilici cerea ca redacția ziarului „Bednota” să-i prezinte cu regularitate rapoarte. Am păstrat un petec de hîrtie cu scrisul mîrunt al lui Vladimir Ilici. Redau textual conținutul lui:

„26.1.1922

lov. Karpinski!

N-oi vrea să-mi scrieți pe scurt (maximum 2—3 pagini) cite scrisori din partea țăranilor a primit „Bednota”? ce lucruri importante (deosebit de importante) și noi conțin aceste scrisori?

Care e starea de spirit?

Care sînt chestiunile la ordinea zilei?

Nu s-ar putea să-mi comunicați la două luni o dată (următoarea scrisoare urmînd s-o primesc la 15.III.1922)?

a) numărul, în medie, al scrisorilor,

b) stare de spirit,

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația:
București, Str. Ion Ghica, 5
telefon 13.03.10

ABONAMENTE:
pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni,
20 lei; pe un an, 40 lei.

Filia noastră

La 2 aprilie s-a constituit la Chișinău Filiala din R.S.S. Moldovenească a Asociației de prietenie sovieto-romină. Mai bine de trei sute de oameni ai muncii din toate raioanele și orașele republicii — muncitori, colhoznici, intelectuali, reprezentanți ai uniunilor de creație, — au fost prezenți în sala în care a avut loc adunarea consacrată acestui eveniment.

În fața participanților a fost făcută o amplă expunere despre dezvoltarea economiei și culturii în R.P.R., despre relațiile de prietenie care leagă țările noastre.

Numeroșii vorbitori care s-au înscris la cuvânt au subliniat necesitatea înființării Filialei din R.S.S. Moldovenească a Asociației de prietenie sovieto-romină, pentru ca legăturile seculare dintre popoarele noastre să capete o și mai mare strălucire, iar posibilitățile de cunoaștere reciprocă să fie mai vaste.

Printre cei care au vorbit cu acest prilej s-a numărat și apreciatul pictor român Corneliu Baba, care fiind oaspetele poporului nostru împreună cu pictorul Virgiliu Popa, a fost invitat să participe la adunare. Cuvintele lui calde de prietenie,

adresate celor prezenți, au fost întâmpinate cu vii aplauze.

Este demn de remarcat că propunerea de a se constitui o Filială moldovenească a Asociației de prietenie sovieto-romină a pornit din rindurile poporului nostru. Sute de oameni ai muncii și 68 de organizații obștești au trimis scrisori și telegrame. Gîndul nobil care a stat la baza acestei inițiative a fost acela de a se crea și în republica noastră o organizație care să permită să se dezvolte pe baze mai largi prietenia dintre poporul nostru și poporul român, care să dea posibilitatea să se statornicească legături și mai strînse cu țara vecină și prietenă.

Conducerea Filialei moldovenești a Asociației de prietenie sovieto-romină este alcătuită din 57 de persoane. Printre ele se numără personalități de seamă ale vieții noastre ca Alexandru Diordiță, președintele Consiliului de miniștri al republicii, Dumitru Tkaci, secretar al C.C. al P.C. din Moldova, Makar Kotaba, președintele sovietului orașenesc Chișinău, Galina Jetniuk, directoarea fabricii „Sleava Roșie” din Chișinău, președinți de colhozuri, învățători, medici etc.

Prietenia noastră are vechi

tradiții. Dar acum, cînd țările noastre pășesc împreună pe drumul luminos al socialismului și comunismului, cînd luptăm cot la cot pentru o viață fericită, ea capătă un sens nou, o strălucire cum n-a mai cunoscut. Multe întreprinderi, colhozuri, sovhozuri, instituții științifice și culturale din republica noastră au și stabilit legături cu oamenii muncii din patria dumneavoastră, împărțindu-și reciproc experiența.

În planul de activitate al Filialei, pe care îl întocmim acum, vom căuta să cuprindem cit mai multe manifestări menite să facă și mai strînsă prietenia noastră.

În încheiere aș dori ca, în numele conducerii Filialei din R.S.S. Moldovenească a Asociației de prietenie sovieto-romină, în numele întregului nostru popor și al meu personal, să adresez minunatului popor român sincere urări de succes și necontenită prosperitate.

Artiom Lazarev

Ministrul Culturii al R.S.S. Moldovenești, președintele Filialei moldovenești a Asociației de prietenie sovieto-romină
Chișinău (prin telefon).

HOLLAND ROBERTS

președintele Institutului americano-rus

La invitația Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R., ne-a vizitat țara d-nul prof. Holland Roberts, membru în Biroul Consiliului Mondial al Păcii, directorul Institutului americano-rus din Statele Unite, cu sediul la San Francisco.

Ne-am folosit de acest prilej pentru a-l ruga pe oaspetele nostru să răspundă la câteva întrebări.

— Institutul americano-rus — ne-a declarat domnul profesor Holland Roberts — a luat ființă în 1932, cu doi ani înainte ca Statele Unite să recunoască guvernul sovietic. Inițiativa organizării a aparținut unui grup de americani care au vizitat Uniunea Sovietică și s-au încredințat de necesitatea stabilirii unor relații culturale cu această țară. De atunci și pînă azi Institutul nu și-a întrerupt existența și activitatea.

— Cîțitorii noștri v-ar fi recunoscători dacă ne-ați relata câteva aspecte din activitatea Institutului.

— În afară de președinte, Institutul nostru are un secretar, doamna Rose Isaak, care se află în această funcție încă de la înființare. Pe lângă funcționari, avem un foarte larg activ de voluntari, care ne ajută oricîteori organizăm vreo manifestare: conferințe, expoziții etc. Dintre aceștia, cinci-șase oameni lucrează la Institut în permanență, evident, în mod voluntar. Din cauza „războiului rece” Institutul americano-rus nu are membri propriu-zis, dar neoficial se sprijină pe mii de membri. De altfel resursele materiale îi sînt asigurate tot de acești simpatizanți entuziaști.

Ce manifestări organizăm în mod frecvent? Mai întîi trebuie să spun că am stabilit schimburi sis-

tematice de materiale cu Uniunea asociațiilor sovietice de prietenie și relații culturale cu țările străine, care ne ușurează mult activitatea. Pe baza materialelor primite amenajăm expoziții de fotografii, de cărți. O altă formă de activitate care se bucură de mult succes sînt conferințele. Cei care vizitează Uniunea Sovietică își împărtășesc, la rugămintea noastră, impresiile. Organizăm, de asemenea, gale de filme sovietice, popularizăm figuri de mari savanți și scriitori. În cadrul Institutului funcționează două biblioteci de literatură rusă și sovietică: una în limba engleză și cealaltă în limba rusă. În sfîrșit, oricîteori în țara noastră vin soliști sau ansambluri artistice sovietice, rezolvăm o serie de chestiuni organizatorice, trebuind în primul rînd să facem față avalanșei de cereri de bilete.

Trebuie să remarc cu satisfacție că interesul pe care îl trezește în rindurile populației activitatea Institutului a crescut mult în ultima vreme. Sediul nostru se află pe o stradă principală, foarte populată, din San Francisco. La parter am aranjat o vitrină cu material fotografic privitor la Uniunea Sovietică. Crește numărul prietenilor Institutului în rîndul elevilor și al studenților.

— Care este părerea dumneavoastră: în ultima vreme s-au produs schimbări în atitudinea americanului de rînd față de Uniunea Sovietică?

— Foarte mari. V-am vorbit deja de succesul de care se bucură turneele artiștilor sovietici. După fiecare manifestare de felul acesta, se simte că atitudinea americanilor e alta, că simpatia lor față de Uniunea Sovietică crește mereu. În privința aceasta o enormă înrîurire a avut-o vizita lui Anastas Mikoian. O altă dovadă că americanul simplu începe să vadă lucrurile altfel, este interesul sporit pentru activitatea Institutului nostru. Și, în sfîrșit, importanța pe care presa americană o acordă Uniunii Sovietice. Din păcate, însă ziarele noastre nu spun întotdeauna adevărul...

— Veniți acum din Uniunea Sovietică și probabil cu foarte multe impresii. Ce v-a răsunat în mod deosebit atenția?

— Am vizitat pentru prima oară Uniunea Sovietică în anul 1934. Apoi în 1950 și acum, în 1959, cu ocazia sesiunii Biroului Consiliului Mondial al Păcii. Uniunea Sovietică de azi este o mare putere industrială, agricolă, culturală și științifică.

Impresia copleșitoare pe care o capătă orice vizitator străin este că poporul sovietic formează o unitate de monolit, o putere de care-i conștient că merge înainte cu fermitate pe un drum bine ales și bine gîndit. Muncitori, colhoznici, intelectuali, studenți, elevi, toți sînt convinși că se îndreaptă spre o mare victorie. Ritmul în care muncete întregul popor sovietic este impresionant.

— ...Și câteva impresii din România...

— Țara dumneavoastră se află în plină dezvoltare. Foarte bogată în resurse naturale, are privilegii de un rar pitoresc. Poporul român e unit, harnic. În fabrici, în instituții științifice, în institute de învățămînt, pretutindeni pe unde am fost m-am convins că România se află pe drumul unor mari înfăptuiri care vor asigura un nivel de trai ridicat întregului popor.

Iulia Scuteru

Scrisoare din MOSCOVA

Viața la Moscova este alină de bogată în evenimente, încît nu izbutești să le urmărești pe toate: expoziții, noi magazine, premiere teatrale, întâlniri internaționale de hochei — și enumerarea lor este departe de a fi completă... Totuși, nu mi-aș fi iertat dacă nu-mi îndreptam pașii spre Casa prieteniei cu popoarele străine — care tocmai și-a deschis porțile. Am făcut acest lucru chiar a doua zi după inaugurarea ei.

Flori sosite cu Tu-104

Un șir lung de automobile — dintre care cele mai multe cu emblema corpului diplomatic — se afla rînduit în fața intrării acestei clădiri minunate. Aici s-a deslășurat festivitatea consacrată Zilei independenței Greciei.

Lume multă în sălile de marmoră împodobite cu lemn sculptat. Funcționarii ambasadei grecești făceau eforturi să vorbească rusește iar rușii care studiază greaca, încercau să-și valorifice cunoștințele. Iar cei care nu puteau vorbi nici rusește nici grecește, găseau lesne o altă limbă care să le fie comună.

Străinii sînt surprinși de marea număr de moscoviți care vorbesc limbi străine.

Într-o zi, turistul englez Bernlit Keje, șofer de taxi la Londra, mi-a spus:

— Aici, rușii vorbesc englezește și englezii vorbesc rusește. Bernlit Keje a ajuns la această concluzie după o seară petrecută la cîrcul din Moscova, unde s-a adresat vecinului său în rusește ca, în felul acesta, să dobîndească o cit de redusă practică orală. Acesta i-a răspuns și convorbirea s-a înodat. Dar, abia la despărțire, cînd Bernlit Keje și-a luat rămas bun de la noua sa cunoștință, aflată, spre marea sa uimire, că interlocutorul său era, și el, englez...

Ca să revenim, amîntim că au fost deschise porțile Casei prieteniei. După manifestarea consacrată Zilei independenței Greciei, a avut loc un concert de muzică indiană. Asistența a ascultat fragmente din opere indiene moderne și a aplaudat dansuri populare executate de indieni care locuiesc la Moscova.

Cînd am părăsit Casa prieteniei, deși noaptea tîrziu, străzile nu erau de loc pustii, căci moscoviții iubesc nespun de mult serile de primăvară, primele flori care se vînd la colțuri de stradă — violete, ghiocei, narcise, toporași, latele... „Statistica florilor” arată că orașele din sudul țării trimit la Moscova, pe calea aerului — și aceasta numai în răstimpul primei luni din primăvară — mai bine de 22 tone de mîmoze... Îndrăgostiții florilor sînt rugați să-mi ierte folosirea acestei unități de măsură!

Flori aduse cu Tu-104! Iată o adevărată primăvară de mijloc de veac...

Pentru cei mici

Primăvara a început, dar vacanța școlară s-a sfîrșit.

Unul din vecinii mei de apartament este Șura Lekarev, elev în clasa V, pasionat filatelist. (Această pasiune comună ne-a împrietenit, de-altfel). De-a lungul celor zece zile de vacanță, Șura venea la mine în fiecare dimineață să-mi ceară sfatul. Mă întreba: unde să mă plimb azi?

Moscova oferă elevilor numeroase atracții: spectacole noi, filme pentru copii, festivaluri în parcuri, grădini și în palatele pionierilor, competiții sportive. La începutul vacanței s-a deslășurat o „Săptămîna a cărții pentru copii” în cadrul căreia cei mai populari scriitori s-au întîlnit cu micii lor cititori.

Uneori, la intrarea cite unui cinematograful poate fi citit acest anunț: „Pentru copiii sub 16 ani, intrarea oprită”. În timpul vacanței, însă, asemenea anunțuri nu au apărut nicăieri. Aveai impresia că media de vîrstă a publicului nu depășea 16 ani...

„Se caută”...

Cîteva cuvinte și cu privire la reclame și anunțuri. Se pare că expresia cea mai des întrebîntată în redactarea anunțurilor ne care le parcurgeți cu privire, este următoarea: „Se caută”. Așa încep toate ofertele de servicii. În troleibuse, puteți citi: „Parcul de troleibuse nr. 1 caută șoferi și incasatori. Doritorii se pot adresa...”

Zidurile clădirilor, emisiunile de radio, coloanele ziarelor, toate oferă de lucru. Am în față un număr din „Vecernia Moskva”. O mare parte din ultima pagină a ziarului este consacrată micii publicități, iar fiecare din anunțuri începe cu cuvintele: „Se caută”... Se caută ingineri, ajustori, profesori și șoferi, chimiști și corectori. Se pot citi oferte de servicii din alte orașe. Astfel, Voronejul are nevoie de șefi de șantiere, de montori, de zidari, de tehnicieni.

Un cineast francez la Moscova

Ne aflăm în camera sa, la hotelul „Național”. Cu multă greutate am putut să i rupem din timp o jumătate de oră căci programul îi e supraincercat. Este mereu poltît în altă parte și el însuși se arată nespun de dornic să întâlnească oamenii sovietici.

Cineastul francez Jean-Paul Le Chanois — pentru că despre el este vorba — a mai vizitat, în 1933, Uniunea Sovietică. Pe vremea aceea făcea parte din colectivul unui teatru muncitoresc francez, venit în turneu prin U.R.S.S. L-am întreb at ce a văzut nou, acum, după trecerea acestor 26 de ani.

— Te simți pe un șantier uriaș! Pretutindeni progresul este enorm! M-au uimit excelențele instalații ale studioului Mosfilm, avionul Tu-104, clădirile noi — și multe, multe altele.

Apoi, după o clipă de tăcere:

— E cam dureros pentru mine, care iubesc alin de mult Franța, să constat că, prin comparație, ne aflăm față de dvs. în urmă și încă în mai multe domenii.

— Dar în ce privește cinematografia?

— Adesea chiar și în direcția aceasta. Știi ce mă impresionează și, totodată, mă emoționează în cele mai bune filme ale dvs.? Onestitatea!

Konstantin Vișnevski

Maiakovski în anul 1925

Este adevărat că întâlnirea decisivă cu creația lui Maiakovski s-a produs pentru cititorul și scriitorul român abia după eliberare, în climatul, favorabil dezvoltării unei culturi socialiste, dar nu fără prealabile contacte sporadice, neorganizate, totuși în stare să comunice măcar parțial ceva din ardența coplesitoare a poetului revoluționar. Dacă la început aceste contacte erau oarecum întâmplătoare, odată cu avântul mișcării noastre muncitorești circulația lui Maiakovski sprește simțitor, impunându-se mai ales prin mesajul patetic al artei sale.

Scurte relații, notițe informative se aflau în diverse publicații cu mult înainte. În 1922, una din revistele literare ale epocii a publicat un comentariu menit să atragă atenția asupra noutății poeziei maiakovskiene. În anii următori, „Adevărul literar și artistic” înserază alte mențiuni despre Maiakovski cu același caracter preponderent informativ. Pentru cunoașterea scriitorului, acestea nu însemnau prea mult, însă aveau darul să suscite curiozitatea opiniei publice și s-o pregătească pentru a întâmpina cu interes primele traduceri. Când în 1930, Camil Ballazar introduce în antologia „Zece prozatori sovietici” un fragment de peste douăzeci de pagini din memorialele de călătorie al lui Maiakovski în America, deși era probabil cea dintâi întâlnire cu un text maiakovskian, citi-

Intâlniri cu MAIAKOVSKI

torul n-avea totuși sentimentul că este luat prin surprindere. Cel mult putea fi vorba de o eventuală surpriză artistică, firească și explicabilă. Ea avea să se repete și să se transforme apoi în admirație constantă, pe măsură ce talmăcirile din opera poetică s-au înmulțit.

Traducerea poeziilor a fost uneori influențată de anumite confuzii estetizante întreținute de critica burgheză. De pildă, revista „Unu” (ianuarie și aprilie 1932) propunea o imagine a lui Maiakovski deformat modernistă. Traducerile din „Vremea”, (25 decembrie 1934), trădează o interpretare asemănătoare. Dar chiar atunci când se selecta potrivit unor criterii eronate, adevărul se impunea celor ce încercau să stabilească coordonatele fundamentale ale poeziei lui Maiakovski. Astfel, în revista „Azi” (16 aprilie 1939) câteva fragmente din „Norul în pantalon” sînt însoțite de un articol dedicat conținutului revoluționar și umanist al creației maiakovskiene.

Acest conținut este reliefat și exemplificat cu adevărat în paginile revistelor aflate direct sub îndrumarea partidului. Alexandru Sahia face să apară în „Bluze albastre” din 31 iulie 1932 fragmente masive din poemul amplu „150 de milioane”. Talmăcirile din „Șantier” și din „Cuvîntul liber” (1935) vin să comunice și să întregască același suflu revoluționar. Un întins articol din „Era nouă” (aprilie 1936), subliniază valoarea exemplului maiakovskian, de artist care s-a făcut interpretul celor mai înaintate tendințe ale epocii și talmăcitorul sentimentelor mulțimii eliberate de sub apăsarea exploatareii capitaliste.

Valoarea lui Maiakovski se impune într-atît de incît, în plină desfășurare a propagandei antisovietice, cînd se pregătea agresiunea fascistă, talmăcirii din versurile sale nu încetează de a fi tipărite. În „România literară” din 3 decembrie 1939 se traduce parțial poemul „Războiul”. În „Revista scriitorilor și scriitorilor romini” nr. 1—3, 1940, apar trei poezii. Totodată, se publică articole și comentarii despre poet și opera sa.

Între acestea, un interes aparte prezintă articolul Elenei Eftimiu din „Preocupări literare”, decembrie 1940 — ianuarie 1941. De data aceasta, avem chiar descrierea unei întâlniri personale cu marele poet. Autoarea povestește cum l-a cunoscut pe Maiakovski, la Praga, în 1928, unde poetul se afla în trecere, venind din călătoria peste Ocean. Prima impresie a produs-o statura impunătoare: „Un

bărbat înalt, de aproape doi metri, cu capul mare și părul creț tuns mărunt, cu umerii puternici — simplu și mare ca Rusia”. Reținem cu emoție mărturia că Maiakovski deținea informații despre poporul român, dovedind o anumită simpatie: „Despre România știa că are o muzică populară nostalgică și auzise că poporul român are multe afinități cu cel rus”. Autoarea articolului a asistat și la o conferință ținută de Maiakovski pe tema solidarității umane, reținînd entuziasmul sfîrșit printre auditori. „Nu cred ca un alt orator să fi cunoscut atîtea aplauze și ovații ca Maiakovski. În aer se aruncau pălării, mîinile se agitau; sala părea hipnotizată. În timp ce vorbea, umbra de colo pînă colo cu mîinile în buzunar: avea o voce puternică, distinsă și un timbru plăcut, o dicțiune clară, o limbă simplă și expresivă...” În același articol sînt cuprinse aprecieri judicioase despre specificul agitatoric al teatrului maiakovskian („La piesele lui, teatrul se schimbă în meeting”) și despre patosul poeziei sale („Un mare umanist și prieten al fericirii”).

Totul pledează pentru ca Maiakovski să devină și la noi în țară unul dintre scriitorii cei mai căutați și mai iubiți. Lipseau numai condițiile prielnice unei largi popularizări și acestea s-au îndeplinit în anii imediat următori lui 23 August 1944. Despre ecoul în public vorbesc de la sine numeroase ediții și tiraje trase din ceea ce s-a tradus pînă acum. Și deși nu s-a inițiat încă o ediție de „Opere”, ca în cazul lui Fedin sau Ehrenburg, s-a tradus destul de mult, și din toate genurile abordate de Maiakovski: poem, teatru, creație pentru copii, pamflet, eseu critic.

Un asemenea aflux nu putea să nu trezească ecouri speciale printre scriitorii și cu deosebire printre poeții, care pornind să făurească o poezie nouă, însuflețită de sentimentele poporului constructor al socialismului, au avut în Maiakovski un exemplu și un stimulent. Răspunsurile unor poeți la ancheta întreprinsă de „Viața românească” (nr. 10 din 1950) pe tema „Ce am învățat din literatura sovietică” sînt edificatoare.

Dacă poezia noastră de astăzi, aflată în plină ascendență sub semnul realismului socialist, înregistrează succese de netăgăduit și se face exponentul simțirii populare, faptul se datorește și întâlnirilor fertile cu Maiakovski, cu spiritul militant și adînc uman al strălucitoare sale poezii.

Geo Șerban

Carnet

În luna mai se împlinesc 50 de ani de la apariția cunoscutei lucrări a lui V. I. Lenin „Materialism și empiriocriticism”. Cu acest prilej, Academia de științe sociale de pe lângă C.C. al P.C.U.S., Institutul de marxism-leninism, Institutul de filozofie al Academiei de Științe a U.R.S.S. precum și alte instituturi sovietice vor ține sesiuni științifice speciale.

Tot în vederea acestei aniversări, revista sovietică de specialitate „Voprosi filosofii” pregătește un număr special.

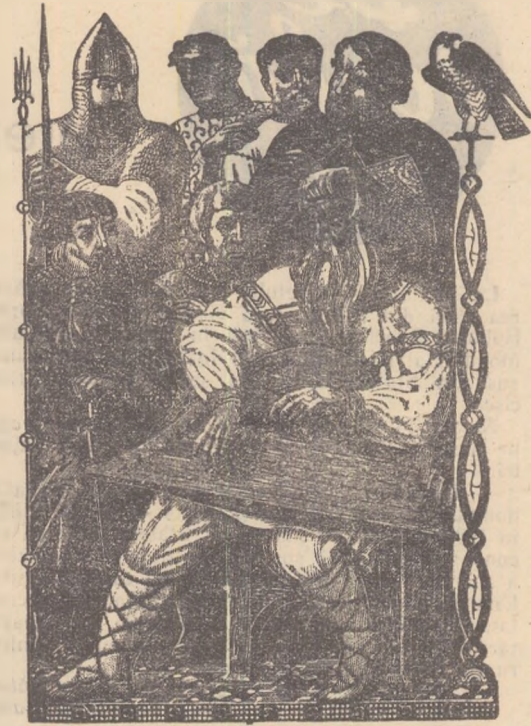
Redacția revistei „Cahiers du communisme” a editat recent, în volum separat, documentele celui de al XXI-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Semnaland apariția volumului, ziarul „Le Monde” scrie: „Cei ce se interesează de cel mai important eveniment al epocii noastre nu se pot lipsi de această carte”.

În U.R.S.S., ziua de 12 aprilie, în care s-au împlinit 41 de ani de cînd, la propunerea lui V. I. Lenin, Consiliul Comisarilor Poporului a adoptat decretul cu privire la propaganda prin monumente, a fost decretată „Zi a artiștilor plastici”.

În cadrul festivităților organizate s-au deschis expoziții și au avut loc întâlniri între public și artiștii plastici.

„Călătorie în septenar” este titlul unei noi colecții pentru adolescenți, tipărită de Editura sovietică Detghiz.

V. Favorski

ilustrație la „Cuvînt despre oastea lui Igor”

O Istorie a celui de al doilea război mondial

În Editura militară a Ministerului Apărării al U.R.S.S. a apărut o nouă lucrare consacrată celui de al doilea război mondial, intitulată „Cel de al doilea război mondial 1939—1945. Studiu istorico-militar”.

Lucrarea prezintă un deosebit interes atît prin faptul că analizează în amănunțime, pentru prima oară, perioada de pregătire și dezlănțuire a celui de al doilea război mondial, cit și prin aceea că constituie un elocvent răspuns dat lucrărilor occidentale, care denaturează în mod grosolan istoria, diminuînd cu rea intenție rolul jucat de Uniunea Sovietică în distrugerea mașinii de război fasciste.

Lucrarea, apărută sub redacția unui colectiv format din ofițeri superiori sovietici, în frunte cu g-ral locotenent S. P.

Platonov spulberă mitul superiorității tehnico-materiale a Germaniei hitleriste și a acoliților ei în ajutorul dezlănțuirii conflagrației, dovedind cu fapte că puterile aliate occidentale erau în deplină măsură, din acest punct de vedere, să dea agresorului riposta cuvenită.

Astfel, în toamna anului 1939, Germania dispunea de 103 divizii terestre, de 4405 avioane de luptă și de transport, de 35 nave de luptă mari și de 57 submarine, în timp ce Anglia și Franța dispuneau de 125 divizii terestre, de 7.300 avioane, 360 nave și 130 submarine. Adăugînd la acestea și potențialul militar al Poloniei (40 divizii și 1.200 avioane), devine clar faptul că pricinile înfrîngerilor suferite pe continent nu trebuie căutate decît în politica

antebelică a cercurilor conducătoare din Occident care, mizînd pe faptul că forțele fascismului vor fi dezlănțuite împotriva Uniunii Sovietice, nu numai că n-au intervenit, dar au și sprijinit reinvierea militarismului german.

Deosebit de interesant este capitoul trei al lucrării, care include documente mai puțin cunoscute privind pregătirile Germaniei fasciste în vederea atacării Uniunii Sovietice. Între altele, în acest capitol este demascat și basmul cu privire la așa numitul „război preventiv” cu caracter defensiv, purtat de Germania, chipurile, în scopul prevenirii „pericolului roșu” care amenința dinspre Răsărit.

Insemnările zilnice ale generalului colonel Halder, șeful Marelui Stat Major al trupelor terestre germane, — se arată în lucrare — constituie prin ele însele un document demascator al in-

tervențiilor de a prezenta acest război ca defensiv. Astfel, încă la 30 iunie 1940, Halder nota laconic în jurnalul său: „Privirile ne sînt îndreptate spre Răsărit”. Iar după o lună, la 31 iulie, făcea o însemnare precisă: „Rusia trebuie lichidată. Termenul — primăvara anului 1941”.

Un loc de seamă în această lucrare îl ocupă prezentarea evenimentelor militare desfășurate pe teatrele de luptă ale războiului. Frontul sovieto-german, demonstrează autorii, a fost principalul front al războiului, și a exercitat o influență hotărîtoare asupra desfășurării și dezvoltării întregii lupte purtate împotriva Germaniei fasciste. Astfel, din cele 214 divizii și 7 brigăzi de care dispunea la 23 iunie 1941 Germania, împotriva U.R.S.S. au fost aruncate 152 divizii și 2 brigăzi, adică peste 70 la sută din întregul efectiv al trupelor terestre ale Germa-

niei. Iar dacă ținem seamă și de trupele sateliților ei, numărul diviziilor pe frontul din răsărit se ridică la 190. În noiembrie 1942, în perioada cea mai critică a bătăliei de la Stalingrad, din cele 269 divizii de care dispunea Germania, pe frontul sovieto-german se aflau 197 divizii, inclusiv 72 divizii ale sateliților ei. Iar la începutul bătăliei de la Kursk, din cele 294 divizii germane, 196 divizii inclusiv 36 divizii ale sateliților acționau împotriva Armatei Sovietice. În sfîrșit, la 1 ianuarie 1945, din cele 313 divizii și 32 brigăzi, pe frontul sovieto-german fuseseră concentrate 185 de divizii și 21 brigăzi.

Din cele de mai sus reiese că Armata Sovietică a avut de luptat cu un adversar superior, pe care totuși l-a înfrînt. Cît de grele au fost pierderile germane în răsărit ne-o demonstrează documentele Marelui Stat

Major german, în care se arată că începînd de la 22 iunie 1941 și pînă la 30 iunie 1943 nemții au pierdut 4.126.000 de oameni (morți, răniți și dispăruți), iar între 1 iulie 1943 — 30 iunie 1944 — 2.400.000 oameni, ceea ce echivalează cu un total de peste 6,5 milioane oameni, adică 80 la sută din pierderile suferite de Germania în decursul întregului război. Aceste cifre sînt suficiente pentru a demonstra că principalele forțe armate ale Germaniei fasciste au fost nimicite pe frontul sovieto-german și nu în altă parte.

Așa cum subliniază critica sovietică, lucrarea generalilor sovietici prezintă cel mai viu interes nu numai pentru specialiștii ci și pentru publicul larg, pe care-l ajută să înțeleagă toată amploarea evenimentelor celui de al doilea război mondial.

G. Băncilă

Cum va arăta teatrul viitorului?

Neobosit inovator pe planul artei teatrale, N. Ohlopkov a impus de multă vreme scena teatrului „Maiakovski” pe care-l conduce, drept un laborator de cercetare și experimentare a mijloacelor de expresie. Ajutat de întregul colectiv artistic al teatrului, regizorul își concentrează întreaga sa fantezie și energie creatoare în vederea perfecționării unui stil regizoral propriu menit a deschide noi orizonturi artei teatrale realist-socialiste.

În ce constă acest stil? Lapidar, el poate fi definit astfel: spectatorul trebuie să participe la spectacol nu ca un observator indiferent al acțiunii scenice, care în tot timpul reprezentației teatrale păstrează nealterată iluzia ficțiunii ce i se oferă, ci ca un oaspete al actorului, pe care-l secondează îndeaproape în desfășurarea dramei. Pentru aceasta, regizorul folosește decouri pe cât de sobre pe atât de sugestive și mai ales, strămută deseori acțiunea scenică de pe scenă în mijlocul spectatorilor, prin crearea unor noi suprafețe de joc dintre cele mai diferite din punctul de vedere al amplasamentului lor în raport cu sala de spectacol. (În mijlocul sălii, pe laterale sau deasupra fosei de orchestră, în acest ultim caz spectatorii fiind așezați chiar și pe scenă).

Interesul crescând al oamenilor de teatru din țara noastră pentru munca regizorului N. Ohlopkov a impus de mult necesitatea unei cunoașteri a principiilor ce fundamentează crezul său artistic.

Prilejul unei atare cunoașteri ni-l oferă chiar Nikolai Ohlopkov, datorită articolului „Despre suprafețele scenice” pe care-l publică în revista de specialitate „Teatr” nr. 1/1959.

Schițând, sumar, evoluția arhitectonică spațiului scenic de la grecii antici și până în zilele noastre, N. Ohlopkov subliniază corelația dintre spiritul, ideile epocii și conținutul lucrării reprezentate și organizarea formală a spectacolului.

Deși adept al lărgirii suprafețelor de joc, regizorul nu se pronunță categoric împotriva scenei-cutie. Dimpotrivă, el combate orice atitudine nihilistă față de scena-cutie, deoarece practica a demonstrat că „pe acest tip de scenă pot realiza spectacole regizori deosebiți și cu concepții fundamentale diferite asupra naturii artistice a teatrului”.

Ce-i va insufla artei și în special teatrului noul veac, veacul energiei atomice, al lansării sateliților sovietici, veacul ciberneticii? Care anume sînt evenimentele pe care trebuie să le trăiască, să le lumineze și să transfigureze teatrul pentru a fi la înălțimea noului veac? — se întreabă regizorul sovietic.

Aceste evenimente sînt, după părerea lui Ohlopkov tocmai acelea care reflectă soarta popoarelor, soarta omenirii. Teatrul are imperios nevoie de noi piese contemporane, piese despre viața și activitatea acelor care se găsesc în primele rinduri ale construcției comuniste.

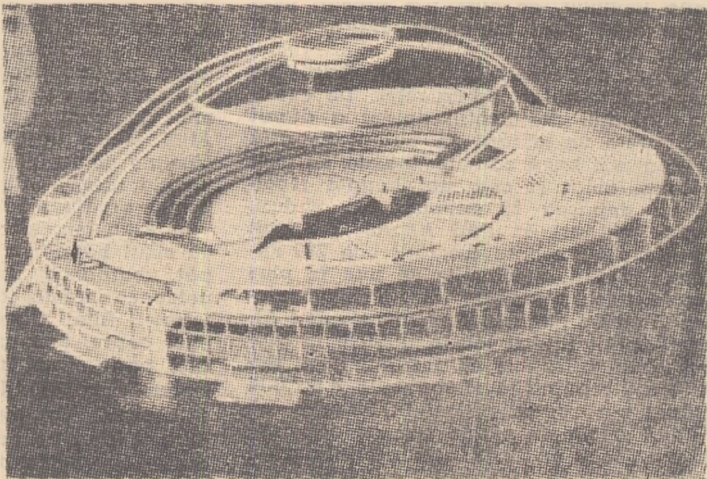
Noua dramaturgie, creată în spiritul cerințelor noii epoci, va ridica pe o nouă treaptă și arta actorului și arta regizorului, scenografului și arhitectului, fiindcă tocmai această nouă dramaturgie impune crearea tuturor condițiilor pentru ca spectatorul să creadă cu convingere că se află „în acțiune” și nu în sala de spectacol a unui teatru. Plecînd cu convingere pentru dramaturgia viitorului și pentru arta spectacolului chemată s-o transfigureze, Ohlopkov cere teatrului realist-socialist ca odată cu perfecționarea scenei-cutie să reinvie tradițiile teatrului antic, ale celui elisabetan, tradițiile spectacolului de circ și ale primelor spectacole de masă sovietice, sau să-și însușească cel puțin anumite elemente aparținînd acestor forme spectacologice. Aceste căutări nu-și pot afla însă justificarea în afara unei dramatur-

gii cu un bogat conținut de idei.

„Ideile piesei, conținutul ei cer de fiecare dată, dacă nu o rezolvare arhitectonică nouă a spațiului scenic, măcar efortul maxim pentru ca fiecare spectacol să dobîndească o rezolvare proprie a locului unde se desfășoară acțiunea scenică, spectacolul” scrie Ohlopkov. Este evident că teatrele de tip obișnuit, existente astăzi, pot cu greu face față unei asemenea cerințe. De aceea, autorul propune construirea „unui teatru care se transformă”. Propriu zis, nu mai e vorba de o simplă propunere a regizorului, ci de un proiect de teatru elaborat de N. Ohlopkov, I. Malîin și V. Bikov. Noul teatru presupune în afara scenei-cutie, cele mai diverse combinații de platforme scenice, amplasate în orice loc al sălii de spectacol. În raport cu caracterul piesei reprezentate, scena poate avea adîncimea obișnuită, poate fi unificată cu un imens proscenium prevăzută lateral sau poate fi, ca în teatrul antic, deschisă și înconjurată din 3 părți de spectatori. Macheta noului teatru prevede diferite posibilități de transformare și pentru sala de spectacol, care se va putea roti, astfel încît în fața spectatorilor să apară pe rînd fie o scenă cu o deschidere uriașă, folosită mai ales în scenele de masă, fie o scenă cu dimensiuni reduse, cînd acțiunea se desfășoară într-un interior. Cupola și pereții de sticlă ai teatrului sînt și ei mobili, în timpul verii teatrul putînd fi complet deschis astfel încît spectacolele să se desfășoare în aer liber. Tot pereții de sticlă permit folosirea unor fundaluri de natură autentică. Planurile noului edificiu teatral prevăd o instalație tehnică perfecționată pentru folosirea decorurilor luminoase și suspendate.

„Teatrul care se transformă” pare într-adevăr să răspundă celor mai dificile exigențe artistice și tehnice, punînd la îndemîna regizorului și actorilor un bogat arsenal de mijloace pentru a transforma spectatorul într-un „partener” al actorului. Și în fond, acesta pare a fi în ultimă instanță obiectivul urmării de N. Ohlopkov. Spectatorul — „partener” al actorului presupune reprezentarea unui repertoriu cu o bogată problematică actuală, implică lărgirea spațiului scenic în spre sala de spectacol precum și perfecțiunea în jocul actoricesc pe planul autenticității trăirilor fiindcă dispariția barierei dintre scenă și sală apropie spectatorul de actor și astfel, fiecare falsitate a gestului sau cuvîntului este imediat sesizabilă. Spectatorul — partener al actorului — presupune ca teatrul să fie contemporan, fiindcă numai contemporaneitatea cheamă spectatorul în sala de teatru, fiindcă numai contemporaneitatea reprezentației teatrale poate stabili acea trainică comuniune dintre sală și scenă.

Simion Alterescu

Proiectul noului teatru, executat de N. Ohlopkov, I. Malîin, V. Bikov și un grup de tineri arhitecți.

Kukrîniksi: M. V. Kuprianov, P. N. Krilov și N. A. Sokolov.

(pictură de P. KORIN)

Unori ironice și tăioase ca lama briciului, alte ori pline de debordant umor, întotdeauna nimerind direct la țintă, caricaturile politice semnate Kukrîniksi și-au câștigat prețuirea unanimă.

Kukrîniksi este bineînțeles un nume, dar nu al unui singur om, ci pseudonimul a trei artiști sovietici: Mihail Kuprianov, Porfiri Krilov și Nikolai Sokolov. Cu acest pseudonim își semnează ei desenele de peste 30 de ani.

Era prin anul 1925. Într-o zi,

nul, apoi al doilea a tras și el câteva linii după care a intervenit al treilea. În încăperea în care începuse să se adune colaboratorii revistei. Priveau cu toții nespuse de interesați la această nemaiîntîlnită colaborare, iar cînd desenul a fost terminat au început să-l aplaude pe autor. Șarja era într-adevăr reușită și a și fost publicată în numărul următor al revistei. Aceasta a fost prima din seria de șarje pe care revista „Komsomoleț” avea să le publice de-acum înainte cu regularitate.

De atunci talentații artiști

după care alegem din nou pe cea mai bună și o redesenăm pe curat. Astfel desenul trece din mină în mină pînă la deplina finalizare. De altfel, munca aceasta, în colectiv, ne ajută să învățăm unul de la altul, fapt care ne apropie și mai mult. Ar fi greu de spus pentru care gen simțim o mai mare atracție: pentru caricatură, ilustrație de carte sau pictură.

O strînsă prietenie îi leagă pe Kukrîniksi de colegii lor din străinătate cu care, de altfel, fac schimb de albume, reviste și cărți, și pe care,

Kukrîniksi un pseudonim și trei artiști

la redacția revistei literare „Komsomoleț” din Moscova și-au făcut apariția trei tineri. În redacția revistei lucra, pe atunci tînărul poet Alexandr Jarov.

— Sîntem artiști... i s-au adresat cei trei. Adică, studenți. N-aveți cumva de lucru pentru noi, la revistă?

— Revista noastră este literară, nu ilustrată — le-a răspuns Jarov — așa că, din păcate, nu vă putem satisface dorința... De altfel, sînteți și prea mulți...

— Dar noi desenăm împreună și ne-ați putea considera ca pe unul singur! Avem și un singur nume: Kukrîniksi!

— Și la ce vă pricepeți?

— De pildă, la șarje.

— Ei, dacă-i așa, să facem o încercare. Desenați-i pe tovarășii de colo — încuviință Jarov.

Fără să mai scoată o vorbă, cei trei tineri s-au pus pe lucru. Întîi a desenat u-

au străbătut cale lungă. Multe lucrări de valoare au dăruit Kukrîniksi poporului: mii de caricaturi usturătoare, afișe politice, măiestre ilustrații la operele lui Cehov, Gorki, Gogol, Saltikov-Șcedrin, la „Don Quijote” de Cervantes.

Poporul sovietic prețuiește lucrările lor, între care „Tania”, „Fuga fasciștilor din Novgorod” sau tabloul „Strășitul”, care înfățișează ultimele zile ale Cartierului general hitlerist în subsolul Reichstagului, constituie adevărate capodopere. Kukrîniksi, mai precis fiecare în parte, sînt artiști ai poporului din U.R.S.S.

★

În atelierul mobilat simplu, cu o masă spațioasă, plină cu tuburi de culori, peneluri, creioane și felurite schițe am fost întâmpinați cu multă amabilitate de Porfiri Krilov.

— Din clipa în care s-a înfiripat colaborarea noastră — ne-a declarat dînsul — au trecut aproape 35 de ani. Ne simțim însă la fel de tineri ca și atunci, înflăcărați de aceeași dorință fierbinte de a fi folositori poporului. În prezent ne pregătim pentru o retrospectivă, al cărei vernisaj va avea loc chiar în primăvara aceasta.

— Vă rugăm să ne explicați cum reușiți să lucrați toți trei, împreună, la același tablou, desen, afiș...

— Acesta este, poate, lucrul cel mai greu din munca noastră. Dimineața, cînd venim la atelier, aducem cîte o schiță care reprezintă de fapt soluția, modul în care fiecare vede rezolvarea temei respective. Din cele trei propuneri, alegem pe cea mai reușită, pe care o dezvoltăm, o completăm. După ce am căzut de acord asupra soluției, fiecare dintre noi execută o schiță în negru,

atunci cînd vizitează Moscova, îi primesc, cu tradiționala ospitalitate rusească, în atelierul lor.

Dar încă că în atelier își face apariția și Nikolai Sokolov, ultimul dintre Kukrîniksi.

— În ultimii ani — intră el în discuție — am vizitat ne-numărate țări. Am fost în Finlanda, am făcut o călătorie în jurul Europei pe motonava „Gruzia”... În Italia ne-am întîlnit cu bunul nostru prieten, remarcabilul artist italian Raul Virdini. O impresie plăcută ne-a produs Constanța.

Mai ațlăm că anul trecut, în mai, Kukrîniksi au vizitat și Parisul, unde au reprezentat caricatura sovietică la Congresul caricaturiştilor progresiști, fiind la clubul Daumier. Mult călătoresc Kukrîniksi și prin țară, unde prezintă expoziții volante.

— Iar în ultima vreme, — completează Porfiri Krilov — copiii din școlile Moscovei au început să organizeze, cu desenele noastre, mici expoziții. Cum am putea oare să-i refuzăm? Doar că toții sîntem buni! Cît despre copiii noștri, — Natașa Kuprianova, Andrișca Krilov și Mișa Sokolov, sînt și ei artiști.

Din păcate n-am reușit să stăm de vorbă și cu cel de al treilea membru al acestui remarcabil colectiv — Mihail Kuprianov. Nu se rețăsese încă după boala care-l încercase. Afiind însă despre vizita noastră, ne-a rugat prin tovarășii săi să transmitem poporului român cele mai bune urări. O facem cu acest prilej.

P. Sedov

14.000 de studenți străini

Studenți străini ai Conservatorului din Moscova.

Peste 14.000 de studenți și aspiranți străini din 47 de țări frecventează universitățile și școlile superioare sovietice. Cum se simt acești tineri veniți din cele cinci continente ale lumii în noul loc al colegilor lor sovietici? Cum se descurcă cu limba rusă? Cum învață și cum își petrec timpul liber? Iată câteva întrebări pe care redactorii ziarului „Les Nouvelles de Moscou” le-au adresat unui număr de studenți străini de la Moscova.

Și iată și câteva din rezultatele acestei anchete.

„OSPITALITATEA SOVIETICĂ NE-A CUCERIT”

Francezul Jean-Luc Moreau și ungurul Ioszeif Szaszi, studiază cu pasiune limbile străine. Pe Jean-Luc Moreau îl pasionează studiul operei lui A. Tołstoi; Ioszeif Szaszi este în anul V la Facultatea de ziaristică. Jean-Luc cunoaște zece limbi europene. Acum, el se inițiază în tainele limbii udmurte. Am vrut să cunoaștem pricina acestei alegeri care ni s-a părut oarecum ciudată.

— Pentru că am un excelent profesor — ne răspunde el. Pe prietenul meu Ioszeif.

Convorbirea a continuat în rusă, pentru că Ioszeif Szaszi nu prea cunoaște franceza. În schimb, atât el cât și Jean-Luc vorbesc rusesele la perfecție.

L-am întrebat pe Jean-Luc cum a izbutit să învețe atât de bine limba rusă.

— Foarte simplu! Datorită practicii. Practica, iată ce ne a ajutat să învingem greutățile. Sint fericiți că mă aflu în Uniunea Sovietică, pentru că aici înveți cel mai bine limba rusă.

O bătaie în ușă: intră în cameră Jean Bonamour și Camille Jakober. Primul studiază pe Gribodov, iar cel de-al doilea pe Dostoievski. În cursul convorbirii am aflat că, pe baza acordului încheiat între U.R.S.S. și Franța privind schimburile culturale, un număr de tineri francezi urmează la Universitatea din Moscova cursurile de filologie, istorie, economie, fizică etc.

Am cerut interlocutorilor mei să ne împărtășească din impresiile lor.

— Mărturisesc că primele noastre impresii au început să se cam șleargă — răspunde Jean Bonamour. Doar ne aflăm aici de aproape un an. De la început ne-au cucerit bunăvoința, cordialitatea și ospitalitatea sovieticilor. Ei sînt înțelegători și prietenoși. Am vizitat de asemenea și întreprinderi, colhozuri și sovhozuri. Am putut deci cunoaște aspecte din viața și din înfăptuirile oamenilor sovietici. Astfel, noi orizonturi se deschid pentru înbogățirea culturii noastre.

Părerile noastre au început să se cam șleargă — răspunde Jean Bonamour. Doar ne aflăm aici de aproape un an. De la început ne-au cucerit bunăvoința, cordialitatea și ospitalitatea sovieticilor. Ei sînt înțelegători și prietenoși. Am vizitat de asemenea și întreprinderi, colhozuri și sovhozuri. Am putut deci cunoaște aspecte din viața și din înfăptuirile oamenilor sovietici. Astfel, noi orizonturi se deschid pentru înbogățirea culturii noastre.

„EXPERIENȚA UNIUNII SOVIETICE NE VA FI DE AJUTOR”

Numeroși studenți străini urmează cursurile Academiei agricole Timiriăzev. În afară de studentul vietnamez Nguyen dang Kieu, cu care am făcut cunoștință, se mai află studenți germani, chinezi, coreeni, polonezi și mongoli.

— De ce ați ales această școală superioară? — l-am întrebat pe Nguyen dang Kieu.

— În prezent, agricultura R. D. Vietnam are de îndeplinit o sarcină din cele mai importante — aceea de a sporii considerabil producția în următorii doi-trei ani. Condițiile necesare pentru aceasta există. Dar, specialiștii în această direcție avem încă puțini. Vreau să devin un bun specialist în planificare și statistică. Experiența sovietică ne este și în această direcție deosebit de prețioasă. Un număr de 27 de studenți și studențe din R. D. Vietnam urmează cursurile de agronomie, zootehnică, pedagogie etc. ale Academiei agricole „Timiriăzev”.

PARERILE UNUI STUDENT INDIAN

Indianul Amar Nath, aspirant la facultatea de chimie, vorbește curent rusese. El ne spune:

— Ideea de a-mi continua studiile la Moscova mi-a venit în ziua cînd luna noastră întregă a aflat vestea lansării primului satelit artificial al Pământului. Sputnikul! Am vrut să știu mai bine țara în care știința a atins un asemenea nivel. Iată de ce atunci cînd ni s-a spus că

specialiștii indieni care doresc își pot face stagiul de aspirantură la Universitatea din Moscova, m-am hotărât numaidecît. Trebuie să spun că nu a fost chiar atât de ușor și că nu am fost scutit de emoții: pentru 11 locuri s-au prezentat nu mai puțin de 500 de candidați. Azi însă, după trecerea unui an și mai bine, îmi dau seama că toate greutățile și toate emoțiile au fost din belșug răsplătite. Fără îndoială, Universitatea din Moscova îmi va da o minunată formație științifică. Soția mea, care a făcut filologia, a venit și ea la Moscova să studieze limba și literatura rusă.

Pe masa de lucru a lui Amar Nath se află broșura cuprinzînd Hotărârile celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S.

— Am citit cu mare interes documentele Congresului — spune el. Septenaltul este într-adevăr măreț! El face dovada dorinței de pace a Uniunii Sovietice. Nobilitatea ei aspirației trezesc un puternic ecou în inima tuturor popoarelor.

NOI ORIZONTURI

Sute de tineri arabi studiază, de asemenea, în diferite școli și institute ale Uniunii Sovietice. Printre ei se află și 29 de sudanezi.

— Studenții sudanezi care învață în U.R.S.S. — spune Abdel Rahman Ahmed — se deprind ușor cu toate aspectele vieții sovietice. Colegii noștri ruși ne invită la ei acasă, unde sîntem primiți de fiecare dată prietenoși. Am vizitat de asemenea și întreprinderi, colhozuri și sovhozuri. Am putut deci cunoaște aspecte din viața și din înfăptuirile oamenilor sovietici. Astfel, noi orizonturi se deschid pentru înbogățirea culturii noastre.

A. B.

J

ară de dimensiuni continentale, Uniunea Sovietică poate fi străbătută de la o margine la alta cu mijloace de locomoție rapide, comode și ieftine. Dacă cetățeanului din stepă i s-a făcut dor de zăpezile polare, n-are decît să ia avionul lui Tupolev și să decoleze. Tot așa, dacă cetățeanul de la cercul polar dorește să vadă țărmul însoțit al Mării Negre, aterizează la Simferopol de unde taxiurile îl trec munții Crimeii și-l opresc în laltă. De obicei gusturile omului diferă și în această privință: unii optează pentru munte, alții pentru mare. Alții însă, mai generoși cu ei înșiși, iubesc cu o egală pasiune altitudinile stîncilor și genunile apelor. Pentru aceștia din urmă, sudul Crimeii e o ispită spectaculoasă, întrucît aici munții au coborît ei înșiși să salute marea. Stîncile intră drept istmuri temerare în imperiul mării, pe cită vreme marea, la rîndul ei, a scobit munții creîndu-și golfuri înguste și umbrase alodoma fiordurilor scandinave. În această îmbrățișare salutară dintre grînt și apă, omul de știință e și supus meditației, omul artelor e predispus la contemplație, turistul face canotaj, iar canotorul turism.

Am urmărit cu deliciu pitoreasca familiaritate care s-a creat între oameni și mare. Locuitorii de pe litoral, cum și noi veniți, intră repede în raporturi intime cu marea. Sînt pe țărmul Crimeii pescari și viticultori care fac baie în mare în tot cursul anului. Cînd ninge (și aici ninge în glumă, ca pe cărțile poștale ilustrate), oamenii de lîngă mare catadixesc totuși să-și biciuie trupul cu apă sărată. Novelele se miră și se cutremură dar, cu timpul, se obișnuiește cu acest tablou oarecum bizar și — nu arareori — experimentează și el, bălăcîndu-se în apa rece a mării. Pentru sistemul nervos, baia de iarnă e un mijloc de improspătare și călire; pescarii Crimeii sînt, de altfel, calmi, robuști, de-o sănătate fizică și morală nemăintîlnită. Toluși, nu toți oamenii locului (și, mai ales, nu toți vizitatorii), se încumetă să facă baie în cursul iernii. Pentru aceștia, organele locale de administrare a caselor de odihnă au creat bazine acoperite cu sticlă, în care lumina electrică, trecînd printr-o metamorfoză ingenioasă, dă raze ultraviolete și imită impresionant de exact soarele. Prin canale special construite, apa mării intră în lagunele de sub acoperișul de sticlă, primîndu-le fără conținere. Jurîmprejurul lagunelor, nisipul fin imită plajele.

O vară artificială, „sintetică” te face să uiți anotimpul lui Boreas și să te vizezi pe litoralele tropicale.

7

ntimitatea dintre om și se talmăcește pînă și în cabularul cotidian al nului. Feroviarul Ivar novici Ciugunov dialoga marea. Cînd își potrive ternutul, înainte de a se culca, fero deschidea larg fereastra și vorbea rilor:

— Iar vă tînguiri! Ce vă doare?

Apoi, către mine, motivîndu-se: — Ieri noapte gemeau, azi dimi fluierau. Uneori se întîmplă să cînt parca ar fi înviaț sirenele antichității.

I. I. Ciugunov știe mitologie greacă cunoaște itinerarul lui Ulisse aproa precizia cu care cunoaște mersul tr lor. El e acasă și în istoria navigaț Marea Neagră, pe fostul Pont Eux

— Intîi au venit grecii și au ad ei viața de vie, căci grecii erau iu de vin. Ei au dat aici peste scîiți, cultivau și ei butucii cu ciorchini, rece și scîiții iubeau vinul. Apoi au bizantinii, care nici ei nu refuzau un cu licoare bachică. Tătarii lui și Timur Lenk, chefului și ei. am venit noi, rușii, cărora de eser ne place vinul. Alaltăieri ai venit neata, din Republica Populară Romî constat că nu te daj la o parte c vorba de un vin crimeean. Dar tot tii și actualii locuitori ai Crimeii a bit și iubesc marea. În special eu, ascultă cum se tînguie...

Ivan Ivanovici Ciugunov e mecar locomotivă. Are peste 50 de ani, d vrea să iasă la pensie atîta vreme c două mîini pot ține zdrăvni manive comotivei. Are acasă zece stupi și o

ALTAI

Altaiul e departe de Moscova. Cînd orologiul Kremlinului bate miezul nopții, acolo abia se luminează de ziuă, și pe iarba înrouată, pe holdele bogate de grîu cad primele raze ale dimineții. Cu rapidul mergi aproape patru zile și patru nopți, cu avionul — cincisprezece ore. Treci de uriașă palisadă de piatră a Uralului, de șesurile netede ca-n palmă ale regiunii Zauralie, și te oprești la hotarul dintre împărăția stepei și taiga: acolo se întinde ținutul fabulos al Altaiului.

Teritoriul Marii Britanii este mai mic decît Altaiul, al Iugoslaviei și Republicii Federale Germane, de asemenea. Hotarul ținutului se întinde pe o distanță de 2500 kilometri. Ca să-l cuprinzi în toată imensitatea lui trebuie să urci cu avionul sus, sus. De acolo, Altaiul se deslășoară în fața ochilor ca o hartă în relief. De altfel nu face să confrunți cele văzute cu harta ținutului, pe care și-o procuri neapărat cînd pleci într-acolo. Harta e depășită de realități.

Altaiul a devenit în ultimul timp un inepuizabil subiect de calcule. De exemplu: în anii destelenirii ținutul a dăruit țării peste un miliard de puduri de grîu de cea mai bună calitate. Înainte de destelenire, chiar și cea mai bogată recoltă nu depășea 80 milioane de puduri. Acum, trei ani la rînd Altaiul a vărsat în uriașele hambare ale țării cite 280 milioane puduri, adică cite un pud în plus pentru fiecare locuitor al Uniunii Sovietice, inclusiv sugacii. Și alte calcule: Altaiul ocupă primul loc în U.R.S.S. în producția de brînză și dă mai mult unt decît toate republicile și regiunile R.S.F.S.R. Altaiul s-a apucat primul în Siberia să cultive sfecla de zahăr, dar cu așa răbdămînt, încît pe lîngă cele trei fabrici de zahăr existente, trebuie să se construiască urgent încă cel puțin trei.

Iată câteva din neconcordanțele între hartă și realitate. Și cite altele mai sînt! O cale ferată de 230 de kilometri, a fost

construită, literalmente sub ochii mei, în adîncul stepei Kulundine. Iată și Gorneak, orașul minerilor, cu minele și fabrica sa de aglomerare, care ocupă unul din primele locuri în U.R.S.S. în extracția de metale neferoase. Cesnokovka însemnată pe hartă cu punctulețul măruntelor „centre populate”, s-a transformat, în ultimii ani, într-un oraș modern, al constructorilor de vagoane. Dar Rubțovsk Bătrîna Rubțovkă, a cărei industrie se reducea la o moară, a devenit unul dintre cele mai mari centre siberiene ale construcției de mașini agricole. Barnaul, Biisk s-au transformat și ele în adevărate bastioane ale industriei în răsăritul țării..

Peste opt sute de întreprinderi industriale funcționează în ținutul în care pînă nu de mult hălăduiau urșii. Altaiul satisface acum singur cerințele de tractoare și mașini agricole necesare pămînturilor destelenite. El construiește mașini-unelte puternice nu numai pentru patria sa, ci și pentru multe alte țări. El fabrică aparate de mare precizie pentru cercetătorii subsolului, care în cursul septenaltului vor avea mult de lucru în răsăritul țării, inclusiv în Altai. Ei vor descoperi aici noi și noi zăcămînte de minereu de fier și polimetalic, metale rare, materie primă foarte prețioasă pentru industria chimică.

În Altai încerci o senzație ciudată. Parcă simți bătrîndu-ți în față un vînt proaspăt, zburdalnic. Este vîntul mișcării impetuoase înainte, tot mai sus. El a cuprins întregul Altai. Oamenii au de înfruntat un ținut aspru, generos și vast. Nicăieri în altă parte n-am înfîlțit atîția oameni cu suflete înaripate. Drumul lor în viitor nu este ușor. Vor avea de înălțurat piedici care îi frîng pe cei slabi. Dar oamenii a ceeația le vor înălțura!

Văd Altaiul ca pe un ținut al cuceritorilor înălțimilor, în plină și grea ascensiune. Sub picioarele lor pietrele se risipesc în toate părțile, scateji încăpățî-

nați se prind de ha perseverență, răbdă schimb — ce perspe de acolo de sus, c tor își umple plămî

Barnaul, caș

Mărturisesc că la plăcut Barnaulul: tratat pînă azi înfăț care abia a început străzile centrale. N plăcut Barnaulul.

Apoi i-am vizitat cu combinatul text din șiragul de întreprinderea nord-estică mai bătrîn dintre rirea de a se cons aici, în Altai, a f primului cincinal, a furnale ale Kuzneț se turna beton în l

Primul vîlstar al lui s-a transformat tregului popor. I din satele Altaiulu vo au trimis mat ce-i principal — n au adus cu ei bo pitalei stambei”. N și în cîmpul pastiu înălțat corpurile f să sfîrșie mii de

Peste încă cinci și-a întrecut în pu binatul de melanj devenit centrul tex

Combinatul s-a de o sută de hect fat în șir uzinele șini. Iar și mai de s-a „mutat” acum fește un nou c bumbac.

DRUMUL DUCE CĂTRE TRAPEZUNT..

de meri. E vânător pasionat și, face aie în mare, în plină iarnă, când la Leingrad, orașul lui de naștere, îngheață pa din cișmele. Niciodată nu lipsește în marele oraș de pe Neva în timpul opțiilor albe. Odată, cu patru ani în urmă, fermecat de mirajul acestor nopți mpezi a scris o poezie în patru strofe, și rimă împerecheată, pe care a publicat-o la gazeta de perete și pentru care primit felicitări cordiale. Dar de atunci a mai scris alte poezii. Cică transpiră, triindu-le. Mai degrabă și-ar duce locomotiva în spate, că pare-se, e o povară ai lejeră. Totuși... e foarte probabil că a încerca (pentru ultima oară!) să scrie poezie despre mare. Nu poate rezista acestei tentații.

Glumă, neglumi dar Ivan Ivanovici Iugunov m-a împrietenit cu valurile și i-a deschis ochii larg către mare. Am rcat cu el munții, să privim marea de sus. M-am plimbat cu cuterul, să privim area de pe mare. Mai urma doar să denim scafandri și să privim marea din ancinii. După aceste raporturi cu marea, n început să văd multe lucruri deosebit de necesare pentru condeiul unui reporter. Am izut, de pildă, cum în așa zisul „Golf lbastru” o echipă de biologi sondează olele, cercetându-le viețuitoarele. Un ar soi de raci minusculi, cu crustă ole... suprapopulează golful dându-i o floare cald liliachie. Fenomenul nu e nic: se știe că Marea Roșie își trage urmele tot de la niște organisme minusculle după cum Marea Albă se numește și deoarece colinele înzăpezite care o cercelesc își trimit lumina deasupra a elor. Către țărmurile Caucazului, Marea eagră are golfuri uleioase, negricioase; e prea poate ca numele de mare neagră i-i provină de la aceste pățuri uleioase a fundul mării sint bogate pățuri petroferre), mai ales că navigatorii antici, are au botezat mările, cunoșteau bine

Caucazul. Iată așadar câte ramificații de certitudini și de ipoteze se nasc din eprubetele biologilor care studiază lichidul mării.

Înarmat cu entuziasmul feroviarului Ciugunov, am robinsonat mai departe, printre oamenii mării. Am putut constata o altă „minune”. Sus, pe muntele „Pisica”, se află un mare observator astronomic, care studiază efectul soarelui asupra mării, poziția astrilor pentru navigatori și alte multe legături dintre firmament și mare. La rindul lor, inginerii pisciculturii cercetează zonele cu pește, pe când pescarii introduc profesional degetul (drept termometru) în apă și-și spun cu precizie temperatura mării.

Constantin Lebedev, pescar vestit, decretează:

— 12.5. Acum peștele e la o adâncime de 15-20 metri. Lăsați năvoadele mai la fund.

Ochiul atent al lui Lebedev analizează mișcările elastice ale chiparoșilor loviți de vânt.

— Se apleacă spre Sud-Vest. Peste 45 de minute vine furtuna. Trageți la țărm.

Și, exact peste 45 de minute se dezlănțuie furtuna.

Alteori, ochii lui Lebedev poposesc visători la un grup de delfini care își scot spinările la soare și se joacă înghiontindu-se cu botul.

— Se distrează delfinii. Deci: 24 de ore de vreme frumoasă sigură. Ieșiți în larg!

ar mândria mării rămân marinarii. Cînd sălile Clubului marinarilor sint închise, înseamnă că... toți sint pe mare. Cînd sint deschise, înseamnă că... au venit. Geamurile dau către mare și marinarii nu pot dansa, nici juca șah, nici citi, adîta vreme cît nu sint vînturile mării plutind în încăpere. Prietenul meu Sașa Kuznețov era marinar și își petrece concediul de o-

dihnă la casa de odihnă „Marinarul roșu”. De cum se scula, își agrăia tovarășii:

— Prieteni! Să mergem la mare.

Și coborau cu toții la mare.

La amiază, la fel. Seara, așîșderea. Zi de zi la fel.

Cu patru zile înainte de isprăvirea concediului, Sașa nu mai avea răbdare. Abia aștepta să plece. Se mișca, noaptea, în așternut, nervos și impacientat. Zilele treceau anevoioase, de parcă erau veacuri. Cînd, în sfîrșit au mai rămas numai două zile, Sașa Kuznețov n-a mai putut aștepta și... a plecat înainte de termen. Îl aștepta marea, poate tot atît de impacientată.

Orice-mi veți răspunde, dar am înțîlnit și medici ai mării, Zambeț Basiev, medic și poet, studia efectele terapeutice ale mării scriind articole științifice și, totodată, studia efectele... estetice ale mării, scriind versuri lirice. În sufletul lui, știința dă mîna cu arta.

Ce-a mai rămas de spus? Aha! Desigur, despre relațiile dintre poezii și mare. Trebuie să recunoaștem că aceste relații sint foarte amicale. Prietenul meu Grișa Piatkov, poet din Ialta, și-a editat un volum de versuri intitulat „La Marea Albastră”.

— Păi bine — l-am corectat eu — dar se numește „Marea Neagră”. De ce nu îi spui pe nume?

— S-o fi numind ea Neagră, dar tot albastră rămîne — mi-a răspuns, zîmbind, interiocutorul.

oți oameni; de la țărm sint prieteni cu marea. Compozitorii o cîntă, poeții o preamăresc, zugravii dau caselor, de obicei, culoarea albastră, giuvaergii încrustează amestite în aur, filigranează ancore, lemnarii cioclesc corăbii și catarge, ziaristii salută turiști și vapoare, funcționarii țin conțul vilegiaturiştilor în dosare pe care pictează pescăruși, — toate breslele converg spre mare și se înrudesc cu ea. Poate

numai podgoreni o insultă cu vinul lor delicios, căci, în fața vinului marea rămîne totuși... apă.

Cînd se întorc la munca lor, vilegiaturişții își iau rămas bun de la oamenii mării și de la mare. La seratele de despărțire se cîntă cu insistență „Valsul Sevastopolului”.

Melodia e atît de tulburătoare, încît se refuză descrierii. Apoi, în zori, taxiurile cu tarif redus pleacă spre Simferopol. Oamenii se salută fluturînd năframe, ca pe cheiurile mării. Mașina aeriană a lui Tupolev te duce acasă rapid, comod și foarte ieftin.

În Uniunea Sovietică ajungi într-un timp record oriunde ți poștește inima: la pol, în s'epă, la munte, la mare.

La fel și eu — am călătorit ca în basme. Întorcîndu-mă în patrie, am auzit un dia-log, depănat pe culoarul vagonului.

— Mi-e dor de mare — zicea un tînăr. De Crimeea. De Ialta...

— Și mie — răspundea partenera.

Și, cu toate că numai cu două zile în urmă mă plîmbam pe faleza Ialtei, mi s-a făcut dor de pescăruși, de delfini, de chiparoși, de lămii, de mare, de oamenii mării.

Și m-a cuprins o tristete dulce, o tristete de aur:

Drumul duce către Trapezunt
Drum de apă, drum albastru,
Iată, draga mea,
Chiparoșii leneși imi ascund
Pe sub umbra lor de taină
Umbra mea.

Drumul duce către Trapezunt. Așa începe o legendă.

La revedere, Crimeea!

Al. Andrițoiu

Drumul al belșugului, de stepă și taiga

E nevoie de fermi. In e se deschid aspăt, înnoi-

Altaiului

dere nu mi-a ire și-a păș-vincială și nă în ordine put nu mi-a

Am început anj, ultimul adicat la pe-sului și cel flat că hotă-ombinat textil încă în anii alțau primele ignitkăi, cînd eproghesului. lizării Altaiu-antier al in-rici voluntari ii din Ivanov-și — ceea . vestiți, care riența a „ca-nici doi ani Barnaul s-au care au prins în anul 1934. tul siberian-strul — com-vo. Barnaul a eriei.

e o suprafață e s-au înăl-oare de ma-e nord, unde , se constru-e țesături de

Și totuși nu industria textilă este reprezentativă pentru Barnaulul de azi. Lucrul acesta l-am înțeles atunci cînd am vizitat uzinele constructoare de mașini. Mașinile — iată inima Barnaulului industrial. De o mare diversitate — de la motoare Diesel și prese automate grele, pînă la cele mai fine și precise aparataje de radio și geofizice, — ele alcătuiesc mai mult de jumătate din producția industrială pe care o dă centrul ținutului. Azi, Barnaulul este orașul constructorilor de mașini. Iar mîine el va deveni și orașul chimiei.

În cuiind va lucra cu întreaga sa capacitate combinatul de fibre sintetice „Bolșoi kapron”, care include cinci fabrici de sine stătătoare. Vorbind despre el, trebuie să folosesc iarăși atributul „urias”. Ce să faci dacă aici, în Siberia, totul este gigantic: și natura, și noile construcții, și faptele oamenilor.

Din fibrele pe care le va da combinatul se vor fabrica anual, în întreprinderile textile din Barnaul și alte orașe, 200 milioane metri de țesături frumoase, rezistente și ieftine și blană artificială pentru mantouri, câteva milioane de perechi de ciorapi și șosete de capron. Combinatul va înlocui zece mii de hectare de plantații de bumbac și va da atîta „lînă” cît poate da o turmă uriașă de 12 milioane de oi și capre.

Produse cu marca uzinelor din Altai se îndreaptă spre toate colțurile țării, ba trec și dincolo de granițele ei — în India, Iran, Pakistan, Egipt, în țările de democrație populară.

Recent, la Barnaul a luat ființă Institutul de cercetări științifice, specializat în construcția de mașini. Iar la uzina de tractoare din Rubțovsk există deja o filială a acestui institut. Tot ce este înaintat în construcția de mașini, tot ce apare nou în țară și străinătate în acest domeniu, este însușit și prelucrat creator de

noul institut. El însuși este mereu în căutarea noului; dar nu în cabinete, ci în uzine, în secții, împreună cu muncitorii. Colaborarea aceasta deschide cîmp vast activității, investițiilor, progresului. Pentru asta s-a deschis la Barnaul și o Universitate populară, unde muncitorii iau cunoștință de ultimele realizări ale științei, unde își educă gustul, unde cunosc arta adevărată și se înțînesc cu eroii timpurilor noastre. Aceluiași țel îi slujesc zece de institute de învățămînt superior și științifice, care funcționează în ținut, trei centre de televiziune, două edituri, teatre și o filarmonică.

Iată-o, patria urșilor, Siberia despre care Cehov scria nu de mult în însemnările sale de călătorie în Sahalin: „Singurul lucru care îți amintește pe drum de existența omului, sint sîmele de telegraf care vibrează la suflarea vîntului, și pietrele de marcaj”, iar interlocutorului său îi spunea cu obidă: „În Siberia poporul este înapoiat, neajutorat. Din Rusia se aduc încoace și bundițe, și stambă, și vase, și cuie...”

...Cu cît am cunoscut mai bine Barnaulul, cu atît m-a cucerit mai mult ritmul lui de muncă tineresc, energic. Mi-am dat seama cît a fost de superficială prima impresie. Orașul are o viață creatoare, închinată unui țel nobil, și a reușit să înfăptuiască foarte multe în ultimii ani. Barnaulul de azi înseamnă uzine și institute noi, cartiere întregi de locuințe care se dezvoltă atît de repede, încît de fiecare dată cînd vii trebuie să le studiezi din nou „geografia”. Și cît îi sint de animate străzile! Întîlniștii aici constructori de mașini și geologi, agronomi și muncitori forestieri, profesori și constructori de hidrocentrale; fiecare are treabă în acest oraș. Aici bate inima unui ținut imens, care se dezvoltă cu puteri de urias.

Vera Vetlina

Unul dintre cei mulți care făuresc belșugul...

Medicina în secolul electronicii

Oricine a făcut o electrocardiogramă a devenit, cu sau fără știință, îndatorat colaborării dintre medicină și electronică. Curenții extrem de slabi care însoțesc activitatea inimii au fost amplificați de câteva sute de mii de ori de către un aparat cu „lămpi” electronice, asemănător oarecum aparatului de radio, și făcuți să miște oglinda unui înregistrator care a fixat pe o bandă de film o bună parte din mecanismul inimii pacientului. Dar acesta este abia începutul colaborării dintre medicină și electronică.

Medicina este poate cel mai tipic domeniu în care electronică poate face minuni. Până acum, acest domeniu al științei era aproape complet lipsit de posibilitatea de a aplica metoda măsurătorilor fizice, din simplul motiv că tehnica nu produsese încă o aparatură su-

Multe boli au simptome asemănătoare, iar la aceasta se mai adaugă și dificultatea că „fiecare bolnav își simte boala în alt fel”, senzațiile subiective fiind diferite de la bolnav la bolnav. Punerea unui diagnostic corect necesită din partea medicului o vastă experiență, o extremă obiectivitate în apreciere, precum și, ca să zicem așa, o intuiție specială. Din această cauză, de multe ori punerea unui diagnostic corect reprezintă o adevărată muncă de cercetare științifică, la care ar fi necesară consultarea a zeci de tratate și de publicații științifice și cheltuirea unei cantități de timp și de energie dincolo de posibilitățile medicului practician obișnuit.

În acest domeniu, mașinile electronice ar putea asigura un ajutor neprețuit. Ele posedă o mare capacitate de „memori-

Invizibilul devine vizibil

O situație asemănătoare poate fi întâlnită în cadrul diferitelor analize biologice. La cercetarea singelui, a secrețiilor, trebuie să se țină seama de un mare număr de elemente microscopice. O analiză perfectă, din care să se fi „stors” toate elementele necesare unui diagnostic optim ar necesita o muncă de zile întregi, poate chiar de săptămâni, deoarece ar cuprinde un studiu cantitativ, matematic, al împărțirii pe clase și categorii a elementelor microscopice. La stadiul actual, acest lucru este practic imposibil, iar laboratoarele biologice sînt silit să se limiteze la o prelucrare parțială a analizelor, fapt care dăunează desigur preciziei rezultatului.

Electronica modernă permite ca și această problemă să fie rezolvată, introducînd o aparatură capabilă să „memoreze” și să prelucereze rapid o cantitate extrem de mare de informații. Astfel, Institutul de biofizică, în colaborare cu laboratorul de modelare electronică al Academiei de Științe a U.R.S.S., a pus la punct schema unui analizor electronic automat al structurilor microscopice. Acest aparat va recunoaște și va număra automat diferitele elemente ale singelui (globule roșii, leucocite etc.), și ale preparatelor biologice. Mai mult, aparatul va fi combinat cu un microscop cu televiziune. Datorită faptului că, mulțumită amplificării electronice, se pot observa structuri slab luminate, va deveni pentru prima oară posibilă observarea microbilor vii și a structurilor biologice fine care erau distruse de puternicul fascicul de lumină din microscopul optic, precum și de electronii rapizi din microscopul electronic.

Astfel se deschide un câmp de cercetare cu totul nou. Pe această cale au putut fi deja observate lupta bacteriofagilor cu bacteriile, procese fine de diviziune celulară, și un mare număr de alte fenomene de mare importanță. Această aparatură va revoluționa o întreagă serie de ramuri ale științelor medicale și biologice ca: semiologia și propedeutica medicală, virologia, microbiologia și altele.

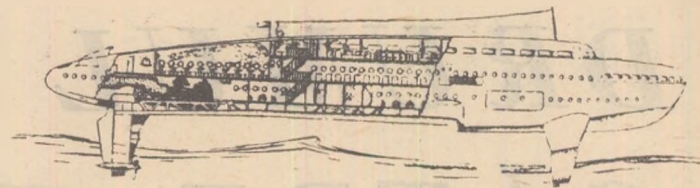
Marea sensibilitate a aparatelor electronice permite medicinilor să facă progrese cu totul neașteptate. Astfel se va ajunge curînd ca, în cazul bolilor de inimă, să se poată prevedea chiar apariția lor, judecînd după extrem de fine modificări ale curenților electrici ai inimii. În același fel va putea fi cercetată și activitatea celorlalte organe interne ca stomacul, intestinul, ficatul etc., căci în aproape toate cazurile ea este însoțită de fenomene electrice.

Electroencefalografii, care înregistrează curenții electrici ai creierului, permite diagnosticarea și chiar prevenirea unui mare număr de afecțiuni nervoase și mintale.

La expoziția de la Bruxelles, Uniunea Sovietică a prezentat primul model de proteză a minii comandată prin curenții bioelectrici delectați și amplificați electronic. Se cunosc minusculele proteze auditive ascunse în brațul ochelarilor. Tot electronica va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat chiar și proteza pentru orbi.

Enumerarea făcută în rîndurile de mai sus este departe de a fi completă. Medicina întrebuintează de pe acum sute de aparate electronice. Și, totuși, colaborarea dintre electronică și medicină se află abia la început.

În cadrul planului septenal, colaborarea strînsă a medicinilor cu tehnica va ridica pe o treaptă cu totul nouă posibilitățile de asigurare a sănătății oamenilor sovietici, de mărire a longevității și de creștere a puterii de muncă a oamenilor

O concepție nouă în construcțiile navale

HIDROPLANUL, navă zburătoare

În vara anului 1957, pe Volga, putea fi văzut circulînd între Gorki și Kazan un vas ciudat, care plutea, — dar nu pe apă, ci deasupra apei. El a străbătut acest traseu în 8 ore în josul apei și în 8 ore și jumătate în susul apei, cu patru opriri de câte 10 minute, pe cînd celorlalte rapide vase de pasageri obișnuite le trebuie 24 de ore în jos și 30 în sus. Vasul era „Raketa”, prototipul navei sovietice cu aripi. În cei aproape 20.000 km străbătuți în cursul probelor, vasul s-a dovedit excelent, astfel încît s-a trecut la fabricația de serie. De cîteva luni în revistele navale străine au început să apară anunșurile de export ale hidroplanului sovietic, U.R.S.S. fiind astfel prima țară exportatoare de hidroplane.

Hidroplanul introduce o concepție cu totul nouă, revoluționară în construcțiile navale. Această navă nu plutește, ci zboară, însă aripile se deplasează nu în aer, ci prin apă. Deoarece densitatea apei este mult mai mare decît a aerului, aripile au dimensiuni desul de reduse. Ele sînt fixate în partea din față și din spate a navei zburătoare. Aripile din față sînt în formă de V, cele din spate sînt dreptunghiulare. În repaus, corpul navei plutește pe apă. Cînd elicea e pusă în mișcare, hidroplanul începe să înainteze, iar cînd viteza atinge 40 km pe oră, forța portantă a aripilor începe să ridice vasul deasupra apei. În această situație, rezistența la înaintare devine extrem de mică, deoarece în apă se află numai aripile și o parte a „piciorarelor”, care sînt foarte subțiri. Tocmai aici se arată marea avantaj al hidroplanului față de navele obișnuite: pentru aceeași dimensiune și putere a motorului, hidroplanul are o viteză de două ori mai mare. El este creația inginerului R. E. Alexeev de la șantierul naval „Krasnoe Sormovo” din Gorki. Deplasamentul vasului este de 23 de tone, lungimea de 27 m, iar raza de acțiune pentru o viteză de 60 km pe oră depășește 900 km.

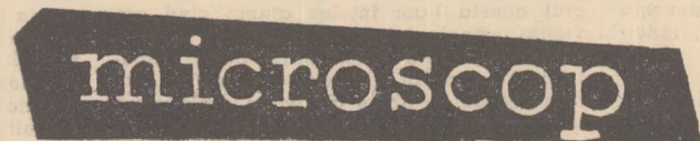
Interiorul este mobilat cu scaune confortabile de tip avion, a căror înclinare poate fi reglată. În partea din față este instalată baia, iar la pupa se află o punte deschisă cu 10 locuri. Corpul vasului, pentru a fi cît mai ușor, este construit din duraluminiu. Numai aripile sînt construite din oțel inoxidabil.

Cele două lagăre pe care se rotește arborele elicei reprezintă și ele o inovație remarcabilă: sînt din cauciuc, iar ungerea lor se face cu... apă, datorită unei proprietăți a cauciucului, cunoscută de toți cei care au purtat vreodată pantofi cu talpă de crep. Acest tip de lagăre este extrem de rezistent la uzură și la coroziune, chiar și în apa de mare, care îl întreține, în loc să-l uzeze.

Într-un viitor destul de apropiat, hidroplanele vor cuceri și traficul maritim. Pe mare ele mai posedă un important avantaj față de navele obișnuite: hidroplanele nu sînt stînjinite de valuri, deoarece corpul hidroplanului se află deasupra valurilor, iar aripile dedesubtul lor. Astfel, valurile, a căror rezistență micșorează extrem de mult viteza navelor obișnuite, nu au nici o acțiune asupra hidroplanului, ai căror pasageri nu vor suferi niciodată de rău de mare. Calitatea mersului va fi asemănătoare cu a autobuselor pe o șosea obișnuită.

Să mai adăugăm și faptul că hidroplanele vor traversa mările și oceanele cu o viteză de 2-3 ori mai mare decît a celor mai rapide nave de astăzi.

V. Dascălu

Kiev-16-S-2

Fotografilor profesioniști și amatori cuvîntul „Kiev”, le amintește un excelent aparat fotografic, de înaltă precizie, construit de uzina de aparate fotografice din capitala Ucrainei.

Această uzină a pus de curînd la dispoziția amatorilor aparatul de filmat pentru filme de 16 mm lățime „Kiev-16.S-2”. Spre deosebire de aparatele obișnuite, noul aparat are o turulă cu două obiective, care pot fi schimbate între ele printr-o simplă răsucire. Unul din ele este obișnuitul obiectiv cu distanța focală de 20 mm care corespunde majorității scenelor filmate. Al doilea este însă un

teleobiectiv cu focala de 50 mm, care lărgeste mult posibilitățile aparatului, făcînd posibilă filmarea de la depărtare și filmarea obiectelor mici.

În afară de aceasta, aparatul poate fi reglat pentru a filma cu viteze diferite, de 16, 32, 48 și 64 de imagini pe secundă, în afara vitezei normale de 24 de imagini pe secundă. Aceasta permite deci și filmarea „cu încetinitorul” a performanțelor sportive. Casetele aparatului conțin cîte 15 metri de film alb-negru sau în culori.

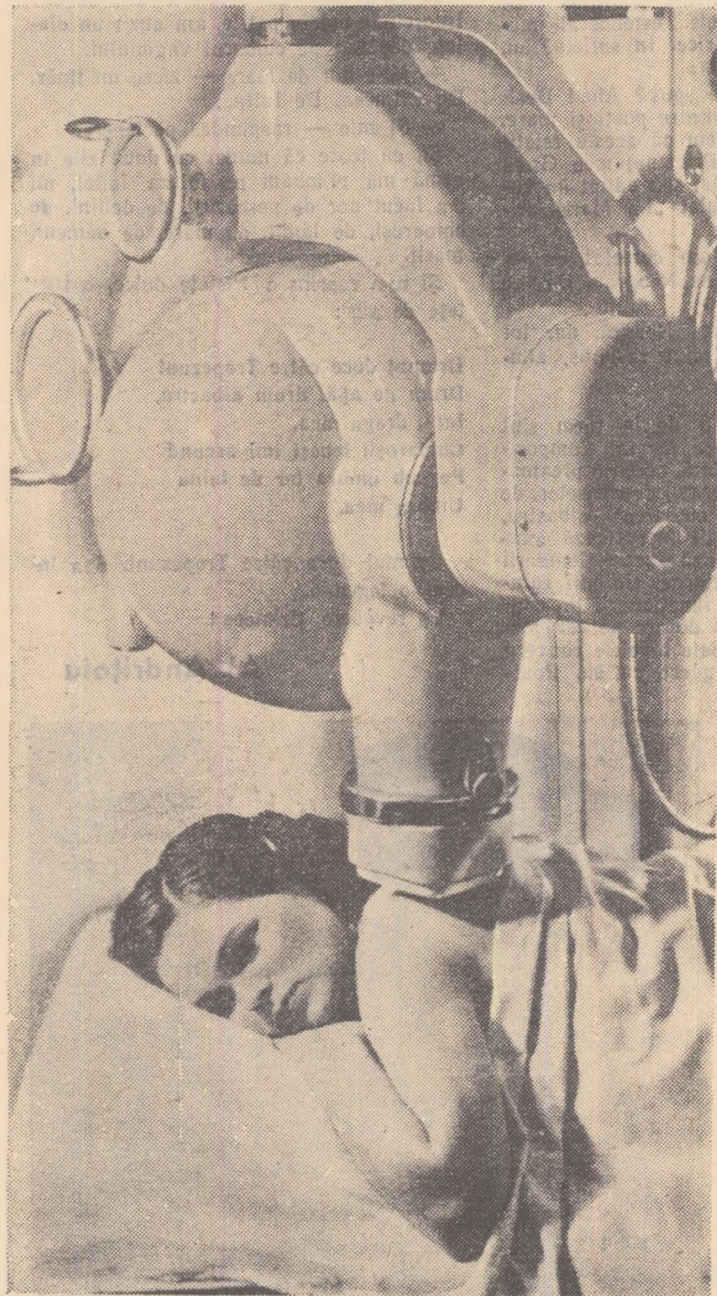
Aparatul, construit din aliaje ușoare, cîntărește 1,5 kg fiind foarte solid și simplu de mînit.

Autocamion modern

De pe liniile de montaj ale uzinei de automobile „Sergo Ordjonikidze” din Kutaisi (R. S. S. Gruzină) a început să iasă noul tip de autocamion ultramodern, „KAZ-605”.

Capacitatea de încărcare a noului autocamion este de 5 tone. Autocamionul este adaptat specificului circulației în regiunile muntoase ale Uniunii Sovietice. Astfel, cabina spațioasă și elegantă, în care încap comod 4 persoane, este

asezată deasupra motorului și este înconjurată complet cu geamuri, permițînd o vizibilitate foarte bună în toate direcțiile. Această așezare a cabinei mai permite de asemenea și o lungime mai mare a cutiei camionului, fără a mări însă lungimea mașinii (6,30 metri), care se poate înscrie în toate turnantele dificile pe serpentinele șoselelor din munți. Cele 4 faruri puternice permit o bună luminare a drumului.

Gratie acestui aparat cu cobalt radioactiv, pot fi tratate și cele mai profunde tumori ale organismului.

ficient de fină și de sensibilă pentru a putea transpune pe cadrane și înregistratoare subtilele modificări din organismul uman. Imensa importanță a aplicării electronicii în medicină a dus la convocarea în U.R.S.S. a unei conferințe speciale, în care s-au întîlnit cele mai mari somități din domeniul medicinei și electronicii sovietice, pentru a discuta progresele și sarcinile acestei colaborări.

Diagnosticul electronic

va fi poate cea mai spectaculoasă realizare. Oamenii de știință sovietici își îndreaptă eforturile spre a pune la punct utilizarea mașinilor de calcul electronic în diagnosticarea bolilor, și mai ales a bolilor care necesită intervenții chirurgicale. Astăzi, problema diagnosticului este una din cele mai delicate probleme ale practicii medicale.

zare” a datelor și de comparare, alegere și confruntare, pentru sute de variante de răspunsuri la o anumită întrebare. Aceasta este tocmai calitatea necesară punerii unui diagnostic. Nu trebuie să uităm nici faptul că mașina poate face aceste operații într-un timp extrem de scurt, de cîteva minute

Asemenea mașini electronice de diagnostic pot fi plasate în centrele mai mari, pentru a deservi regiuni întregi. Întrebarea cuprinzînd simptomele bolii poate fi adresată mașinii prin telefon sau radio. Răspunsul va fi obținut în cîteva minute. Desigur că în „memoria” acestor mașini poate fi înregistrat și tratamentul corespunzător. Astfel, în anumite cazuri de urgență mașina va putea salva bolnavii aflați în locuri unde nu există medic, „judecînd” simptomele, punînd diagnosticul și indicînd tratamentul. Gîndiți-vă la cazurile asemănătoare întîmplării din filmul „Dacă toți tinerii din lume”...

Cariera unui actor

Intenționam inițial să iau un interviu soților Ribnikov. Căci soția cunoscutului actor este și ea o celebritate a ecranului: Alla Larionova. Am pornit deci spre noua locuință a Ribnikovilor, situată pe prospectul Leningrad din Moscova.

M-a întâmpinat, cu risul ei cuceritor, tinăra stăpână a casei. Din păcate, nenumăratele rebururi inerente mutării nu i-au îngăduit să ne țină tovărășie și astfel, iată-mă discutând cu Nikolai Ribnikov, eroul filmului „Inălțimi”. „Primăvara pe strada Zarecinaia”, „Kociubei”. Talentatul actor are în prezent noi planuri și preocupări. Imi mărturisește că își dedică tot timpul însușirii noii sale profesii — aceea de pilot pe un avion de vânătoare. Și aceasta îi cere eforturi deosebite. Este vorba firește, despre

execut coborirea. Ca să fiu sincer, în acele clipe începusem să mă îndoiesc serios de succes. Dar era prea târziu ca să mai pot da înapoi. Am apucat zdravăn frînghiă și mi-am dat drumul. Despre Nikolai Pasecinik al meu s-au scris articole elogioase. Cel mai mult m-a impresionat însă părerea unui șef de șantier, care a participat la o discuție despre filmul „Inălțimi” organizată de ziarul „Trud”. Spunea că ar primi cu dragă inimă în brigada lui un montor ca Pasecinik.

Ribnikov evocă apoi cu multă căldură amintiri din perioada turnării filmului „Kociubei”. Multe din secvențele acestui film s-au filmat în Kuban.

E o adevărată plăcere să stai de vorbă cu Ribnikov. Este un interlocutor simplu și vesel. Indrăgește foarte mult sportul, în special fotbalul, citește mult, și dacă ar fi să divulge un secret, nu-i displace să facă o partidă de preferențe.

Biografia sa e scurtă. E fiul unui activist de partid, și, după cum mi-a mărturisit Nikolai Ribnikov, tatăl său a fost multă vreme împotriva alegerii carierei actoricești. Astfel, după absolvirea școlii medii, Ribnikov a fost nevoit să se înscrie la Institutul de medicină din orașul său natal Stalin-grad, pe care l-a părăsit însă chiar din anul I, plecând la Moscova pentru a urma cursurile Institutului unional de cinematografie.

Am părăsit locuința familiei Ribnikov cu promisiunea de a reveni pentru un alt interviu cu Alla Larionova.

Alexandr Volga

In această stagiune...

Fiecare teatru moscovit își are profilul său propriu, determinat în primul rând de repertoriul specific. Teatrul Academic de Artă — MHAT și-a creat o tradiție glorioasă în interpretarea dramaturgiei lui A. P. Cehov, după cum mușcătoarele comedii măia-kovskiene și-au găsit o excelentă reprezentare pe scena Teatrului de satiră, în timp ce piesele lui Maxim Gorki, cu bogatul conținut de idei, ocupă un important loc în repertoriul teatrului „Vahtangov”.

Dramaturgia sovietică contemporană a adăugat trăsături noi profilului specific al teatrelor moscovite. Dacă ne referim la actuala stagiune, am putea afirma că fiecare teatru aduce în fața spectatorilor chipuri interesante de eroi ai timpului nostru. Printre premierele teatrului de dramă „Pușkin” se numără piesa „Traseul” de Ignati Dvoretzki, care prezintă viața constructorilor unui mare combinat din Siberia. La teatrul „Mossoviet” a fost montată piesa lui N. Vinta „Depărțiri necuprinse”, iar pe scena celui mai tânăr teatru din Moscova — „Contemporanul”, se joacă „Continuarea legendelor”, de M. Mikae-

lian și O. Ejremov, după o năvălă a scriitorului A. Kuznețov.

Colectivul teatrului „Stanislavski” a realizat un spectacol impresionant după poemul „Necunoscutul” de Mark Sobol. Eroul piesei, un tânăr ostaș sovietic din zilele noastre, evocă nemuritoare fapte de vitejie ale unor ostași anonimi, care au pierit în lupta cu cotropitorii hitleriști. Eroismului oamenilor sovietici în Războiul pentru Apărarea Patriei îi este închinată și piesa „Fata toboșar” de A. Salinski, a cărei premieră a avut loc recent la Teatrul Armatei Sovietice. Această piesă este un imn adus curajului unei comsomoliste care își îndeplinește pînă la capăt misiunea încredințată de serviciul sovietic de recunoaștere, de a rămâne în orașul ocupat de hitleriști și a se angaja ca interpretă a comandantului hitlerist.

În repertoriul teatrelor din capitala sovietică figurează și multe opere ale dramaturgilor străini. În această direcție, cel mai nou succes al actualii stagiuni îl constituie spectacolul de la Teatrul Mic cu „Bilciul deșertăciunilor”, dramatizare după celebrul roman al scriitorului englez Thackeray.

M. C.

Presa engleză despre turneul M.H.A.T.-ului

După turneul artiștilor Teatrului academic de artă din Moscova, presa londoneză consacră articole foarte elogioase sistemului lui Stanislavski. Referindu-se la baletul englez, unii croniciari subliniază influența pe care sistemul lui Stanislavski ar putea s-o exercite asupra artei dansatorilor englezi. Cu toate că M.H.A.T.-ul nu este o trupă de balet — afirmă unul din acești croniciari — spectacolele artiștilor sovietici trebuie să constituie pentru dansatorii noștri o lecție de măiestrie artistică. Sistemul lui Stanislavski îi ajută să găsească întotdeauna soluții noi și interesante, atât pentru rolurile repertoriului contemporan, cât și pentru cele aparținând repertoriului clasic.

„Sombbrero”

Ecranizarea cunoscutei piese pentru tineret a lui Serghei Mihalkov aparține tinărului regizor T. Lisițian. Este de fapt lucrarea sa de diplomă. Filmul a fost turnat în studiourile „Maxim Gorki” din Moscova. În acest film, rolurile principale sînt interpretate de doi școlari, Tolea Kulakov apare în rolul lui Șura Ticinkin, băiatul vioi și exaltat, căruia lectura romanului „Cei trei mușchetari” i-a deschis orizontul unor nease-muite aventuri. Ca și personajul pe care îl redă în film, elevul Tolea Kulakov este și el un admirator al lui d' Artagnan. Rolul îi oferă prilejul să poarte un costum mexican și sombrero, să danseze, să rostască cu glas afectat mai multe fraze în limba mexicană, și, bineînțeles, să minuiască floreta. Al doilea erou al filmului, Pestik, este întruchipat de elevul Vitia Perevalov. Realizatorii filmului și-au propus să redea în chip convingător mesajul piesei lui Mihalkov — îndemnul spre un devotament sincer față de prieteni.

profesiunea noului său erou, din filmul „Normandie — Niemen”, coproducția sovieto-franceză în curs de realizare.

Mă uit la Nikolai Ribnikov și îmi explic mai bine de ce spectatorii l-au îndrăgit de la primul său film. Ceea ce îl face foarte apropiat este chipul său, fața sa specific rusească, de om simplu, bun și cinstit.

— Mi-a fost mai ușor să interpretez rolul lui Sașa Savcenko din „Primăvara pe strada Zarecinaia” — îmi spune Ribnikov. Era vorba despre o poveste de dragoste. Mai mult efort mi-au solicitat rolurile din „Rude străine”, „Inălțimi” și „Kociubei”.

Discuția noastră abordează pe nesimțite un subiect care îl preocupă mult pe Nikolai Ribnikov: etica actorului. După părerea interlocutorului meu, un actor nu poate reda chipul eroului său detașat de munca, de activitatea sa practică, de locul pe care îl ocupă în viața unui colectiv.

— De fiecare dată cînd pregătesc un rol, socotesc ca o primă îndatorire să mă inițiez în profesia eroului, pentru a surprinde în cele mai mici detalii deprinderile sale profesionale. Pentru aceasta e necesar un ochi foarte atent și foarte multă răbdare.

La rugămintea mea, N. Ribnikov îmi povestește câteva întâmplări petrecute în timpul filmărilor. Pe vremea cînd se pregătea filmul „Rude străine”, turnat la Leningrad, actorul a locuit cîva timp într-un colhoz din împrejurimi și a lucrat într-o brigadă de tractoriști, sub îndrumarea unor mecanizatori experimentați.

— Abia mă întorsesem la Leningrad, cînd s-a ivit o nouă greutate. Într-una din secvențe, eroul trebuia să apară pe cîmp, în timpul cîșutului. Ce puteam face? Imi amintesc că era în perioada nopților albe. Dormeam numai cîteva ore, apoi porneam în plină noapte într-un parc unde un bătrîn paznic mă iniția cu răbdare în arta cîșutului. Și aceasta se petrecea noaptea de noapte.

Un capitol foarte interesant din viața sa îl constituie, după părerea lui Ribnikov, filmarea „Inălțimilor”. Principalele cadre ale acestui film au fost filmate la combinatul metalurgic din Dneprodzerjinsk, unde se monta un furnal autentic.

— Vă amintiți momentul culminant al filmului, cînd Nikolai Pasecinik, aflat sus, aproape de capătul furnalului, ametește și începe să coboare vertiginos, ținîndu-se cu mîinile de frînghiă? De obicei, în asemenea împrejurări se face apel la dubluri. Eu însă mă simțeam într-adevăr de apropiat de eroul meu, încît n-aș fi admis nici în ruptul capului să cedez fie și o cît de mică părțică a rolului, altcuiva. În ciuda insistențelor regizorului, m-am hotărît să joc și în această scenă. Și iată-mă sus, în jurul furnalului se adunase multă lume, așteptînd să

Ninel Mișkova, cunoscută spectatorilor noștri din filmele „Balada voinicului” (Vasilisa) și „Casa în care locuiesc” (Lida) este eroina filmului „Căpitan de rangul I” turnat în studiourile din Tallin.

Reflector

La Kiev se desfășoară cel de al doilea Festival unional al filmului sovietic. Festivalul întrunește 52 de filme artistice și aproape 60 de filme documentare, de știință popularizată și de desene animate. 39 de premii și diplome vor fi acordate celor mai reușite producții ale studiourilor sovietice. Juriul va conferi și o serie de premii speciale pentru cea mai bună regie, cel mai bun scenariu, cea mai bună interpretare, cea mai bună muzică ș.a. Festivalul se va încheia la 26 aprilie.

Tatianeii Samoilova i-a fost atribuit de curînd un nou premiu pentru creația sa din „Zboară cocorii”. Este vorba despre „Marele Premiu” pentru cea mai bună interpretare feminină pe anul 1958 acordat marii actrițe sovietice de Academia cinematografică france-

ză. Acest premiu se distribuie în fiecare an celei mai bune interprete de film din străinătate.

Pe ecranele pariziene rulează cu mult succes filmul lui Serghei Eisenstein — „Ivan cel Groaznic”. Cronicarul ziarului „Le Monde” a denumit acest film „capodopera geniului cinematografic al lui S. M. Eisenstein”, „Ivan cel Groaznic” — subliniază același cronicar — nu este numai un film, ci o chintesență a valorilor artistice”. Ziarul semnaleză de asemenea jocul remarcabil al actorului N. Cerkasov.

În Brazilia au început să fie prezentate cu regularitate filme sovietice. Spectatorii brazilieni au vizionat astfel în ultima vreme filmele „Al 41-lea”, „Othello”, „Mexicanul” și „Don Quijote”.

rampa și ecranul

Răspunsurile cititorilor

„Chibernetica este fără îndoială unul din cele mai pasionante domenii ale științei moderne. Știu că în U.R.S.S. s-au realizat mașini electronice de calculat, mașini care traduc texte literare și științifice etc. Aș dori să aflu dacă asemenea mașini încep să fie folosite și în producție“.

Iată răspunsul la această întrebare ce ne-a fost adresată de către tovar. Radu Lupean — Schitu-Golești.

Chibernetica și industria

În ultimii 2—3 ani în Uniunea Sovietică au fost create numeroase dispozitive pentru comanda cu program cifrat a proceselor din industria de prelucrare a metalelor. Mașinile-unelte cu comandă cifrată transformă lingourile în piese, direct după schițe sau formule matematice înregistrate pe o bandă de magnetofon. Impulsurile electrice înregistrate pun în funcțiune motoarele mașinilor-unelte și transmit comenzile pentru deplasarea sculei așchietoare. În anii următori, această tehnică nouă va permite să se automatizeze pe scară largă chiar și procesele de producție de serie. La Institutul experimental de cercetări științifice în domeniul mașinilor-unelte pentru așchieră metalelor din Moscova au fost construite câteva agregate înzestrate cu „autocomandă“. Mașina de frezat verticală cu trei coordonate, mașina de frezat curbură cu două coordonate și strungurile fabricate aici sint comandate de instalații electronice cu program. Mașinile acestea prelucrează piesele conform datelor schiței transcrise pe bandă de magnetofon, de multe ori mai repede și mai precis decât cel mai calificat muncitor.

Schema dispozitivului de comandă este alcătuită pe baza lămpilor electronice sau elementelor semiconductoră. Inginerii sovietici au creat și mecanisme originale pentru acționarea mișcării de avans, precum și alte mecanisme auxiliare. Toate aceste dispozitive, îmbinate cu instalații electronice, au permis transformarea mașinilor de frezat obișnuite în mașini automate cu program. Pentru înregistrarea comenzii se folosește banda de magnetofon obișnuită. Impulsurile înscrise pe aceasta „citite“ de un cap magnetic, sint amplificate și apoi pun în mișcare motoarele electrice ale mașinii. Controlul riguros al executării este asigurat printr-un dispozitiv automat.

Sistemul cifric cu trei coordonate al comenzii cu program este universal și poate fi folosit cu succes la automatizarea nu numai a mașinilor de frezat ci și a altor mașini.

★

Prin natura ocupației mele — ni se adresează tov. Emanuel Vasiliu, secretar științific la Institutul de lingvistică al Acad. R.P.R. — mă interesează în deosebite producția editurilor sovietice în domeniul literaturii străine, universale.

Aș fi bucuros dacă, prin intermediul dvs. aș afla, de pildă, cite ceva despre planul editorial pe anul 1959 al Editurii pentru literatură străină din Moscova.

Literatura străină în U. R. S. S.

Intrucât în Uniunea Sovietică cererea de traduceri din literatura străină este tot mai mare, Editura pentru literatură străină din Moscova a inclus anul acesta în planul ei editorial traducerea unui număr sporit (aproape 700) de titluri de lucrări din literatura universală. Traducerile vor fi efectuate din peste 40 de limbi și vor fi editate într-un tiraj total de 12.000.000 exemplare.

Literatura țărilor de democrație populară ocupă un loc important în planul editurii. Vor fi editate, între altele, două culegeri de nuvele ale scriitorilor din R.D.G. și Albania, o culegere de povestiri transilvane semnate de 17 scriitori de limba maghiară din R.P.R., romanul scriitorului bulgar Kamen Kalev „O familie de țesători“, precum și o antologie a poeziei contemporane cehoslovace.

În ce privește literatura vest-europeană, anul acesta vor predomină traduceri din franceză și engleză. Printre acestea „Introducere în chibernetica“ a savantului englez W. Ross Ashby, „Istoria socială a Angliei“ de G. M. Trevelyan, istoric britanic, o voluminoasă monografie a economistului francez Emile Jancos „Istoria gândirii economice în sec. XX“, „Scandalosă afacere a d-lui Cattle și a d-nei Moon“ de Priestley, „Frunze în vânt“ de Thomas Gwyn, „Substratul unei afaceri“ de Graham Greene, „Drumul spre Schenon“ de A. J. Cronin. „Ucigașul“ de Pierre Dax, articole și povestiri aparținând lui Yves Farge etc., etc.

Atragem de asemenea atenția asupra apariției, în aceeași editură, a monografiei criticului de artă italian Giuseppe Ferrara „Noul cinematograful italian“ și a lucrării filologului american Henry A. Gleason „Introducere în lingvistica descriptivă“.

CASA PRIETENIEI DIN MOSCOVA

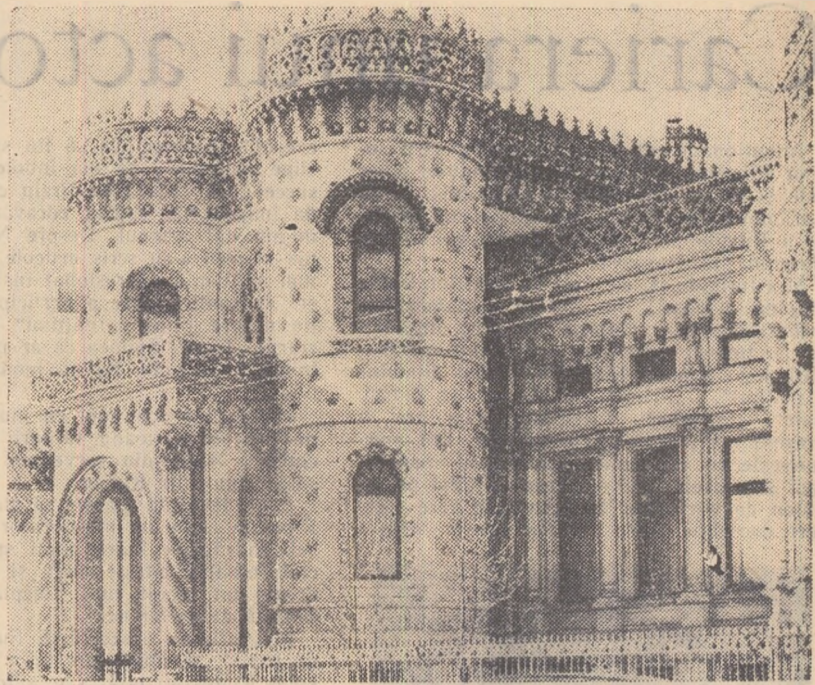
Pe strada Kalinin din Moscova se înalță o clădire monumentală. Dantelăria de piatră, coloanele împletite din șuvițe groase de marmoră și celelalte podoabe, fac din acest edificiu o adevărată perlă arhitectonică.

Aici s-a deschis recent Casa prieteniei cu popoarele țărilor străine. Noua instituție, al cărei nobil țel este stringerea relațiilor de prietenie și colaborare cu popoarele lumii, dispune de o vastă sală de concert, o sală de conferințe, un salon pentru audiții muzicale, o sală de cinematograful cu ecran lat, o bibliotecă și camere de odihnă confortabile.

Programul Casei prieteniei cu popoarele țărilor străine este foarte bogat și variat. El prevede organizarea de seri festive închinată unor date jubiliare, lecții și conferințe ținute de oameni de știință și cultură sovietici și străini, întâlniri cu reprezentanții opiniei publice din alte țări. Pe lângă aceste manifestări, la Casa prieteniei se vor organiza expoziții și vizionări de noi spectacole teatrale și cinematografice.

În clișee:

1. — Casa prieteniei, vedere din exterior.
2. — Sala de lectură a bibliotecii.

LENIN conducătorul, tovarășul, omul

(urmăre din pag. 2-a)

privință ne bucuram de reciprocitate. Dar de data aceasta am hotărât, nu știu de ce, mi se pare pentru a sărbători victoria asupra menșevicilor, să ne permitem „luxul“ de a lua masa la un modest restaurant. De altfel, masa ne a costat destul de scump: un franc și jumătate de persoană (dublul față de cât costa un obișnuit prinz de emigrant). Plata pentru masa lui Vladimir Ilici a intrat în suma totală.

Faptul acesta a constituit un prilej pentru un diferend. Vladimir Ilici voia cu orice preț să ne restituie acești bani. Noi îi ceream rîzînd să ne plătească în acest caz toate mesele pe care le-a luat la noi acasă, la care el ne răspundea printr-o glumă, invocînd deosebirea dintre economia naturală și cea bănească. Pînă la urmă s-a recurs de ambele părți la stratagemă. Pe neobservate i am băgat banii înapoi în buzunar. El însă i-a lăsat pe noptieră, unde i-am găsit abia după plecarea lui.

Se va spune că nu trebuia făcut caz de asemenea socotele mărunte, meschine. Nu e chiar așa. Vladimir Ilici cunoștea perfect traiul emigrantilor și nu era deloc convins că după „luxul“ de la restaurant nu vom rămîne a doua zi fără prinz. În afară de aceasta, chestiunea avea pentru el și o latură principială, peste care nu voia să treacă.

Se crede în general că un om mare trebuie să apară ca o ființă deosebită și în relațiile sale personale, în viața de toate zilele. Acest lucru nu este exact, cel puțin în ceea ce-l privește pe Vladimir Ilici.

V.I. Lenin era un om de-o excepțională modestie. La Kremlin el locuia cu familia într-o locuință obișnuită, compusă din câteva camere mici și simplu mobilate. A fost tare indignat cînd a aflat că pentru locuința sa fusese angajată o femeie de serviciu pe spezele statului și ceruse ca banii de întreținere a femeii de serviciu să fie reținuți din salariul lui personal.

Se îmbrăca simplu. Purta de obicei șapcă, iar iarna o căciulă cu urechi. Hrana sa era frugală și sănătoasă. Nu obișnuia băutura alcoolică. Îi plăcea munca fizică. În rarele zile de odihnă

petrecute în afara orașului el curăța singur zăpada de pe aleile parcului.

Judecînd după scrisorile sale, se întimpla ca Vladimir Ilici să fie și „prost dispus“, iar uneori nervii lui „nu erau buni de nimic“.

Scrisa cele mai obișnuite scrisori, în care adăuga neapărat „complimente“ din partea Nadejdei Konstantinovna și rugămîntea de a transmite „complimente“ prietenilor, întreba de sănătate, îmi amintea și mă întreba de oamenii care îi treziseră interes. De-abia acum, după ce s-au scurs atîția ani furtunoși, apare ca ceva oarecum cludat și în același timp infinit de înduioșător faptul că Vladimir Ilici nu uita niciodată să trimită exact la timp tradiționala ilustrată cu felicitări de anul nou.

Lui Vladimir Ilici îi plăcea să asculte muzică bună, să cînte în cor, să joace șah; el patina, mergea cu bicicleta, făcea plimbări prin munți; îi plăcea foarte mult să se joace cu copiii miei, să le cumpere personal jucării (el nu a avut copii).

Vladimir Ilici era un interlocutor simplu, comunicativ și glumeț, era în stare să se intereseze de orice și în trăda prin nimic că este vestitul Lenin.

În „viața de toate zilele“ el se manifesta ca un om care iese din comun doar prin neobișnuita lui delicatete și grijă față de nevoile altuia, prin simplitatea și modestia lui. Aceste trăsături de caracter erau la Lenin deosebit de pronunțate și — așa spune — te cucereau. În firea lui nu era nimic care să amintească măcar de preocupări meschine, de trăsături mic-burgeze, de convenționalismele și prejudecățile pe care le-am moștenit de la burghezie și care se mai întîlnesc uneori chiar și la cei mai ridicăți membri de partid.

Ori de câte ori îmi amintesc de el, de tot ce este legat de personalitatea lui, mă gîndesc și simt că Vladimir Ilici era un comunist nu numai prin ideile sale, prin activitatea sa pe tărîm obștesc, dar că și în viața particulară, în viața de toate zilele el a fost prototipul oamenilor desăvîrșiți, care vor trăi în societatea comunistă.

V. A. Karpinski

CONTINENTUL

ÎN ȚINUTUL ALTAI se construiește prima stațiune balneară intercolhoznică. Colhozurile din raioanele Zavialovo, Gaevski, Romanovsk și din alte raioane au alocat pentru acest scop 25.000.000 de ruble. Stațiunea va cuprinde cinci clădiri cu etaj, un pavilion medical, un club, cantină, terenuri de sport etc.

ZILELE TRECUTE a sosit la Moscova cu automobilele un grup de turiști americani, care vor face o călătorie prin Uniunea Sovietică. Cu aceasta s-a deschis în U.R.S.S. sezonul 1959 de turism automobilistic.

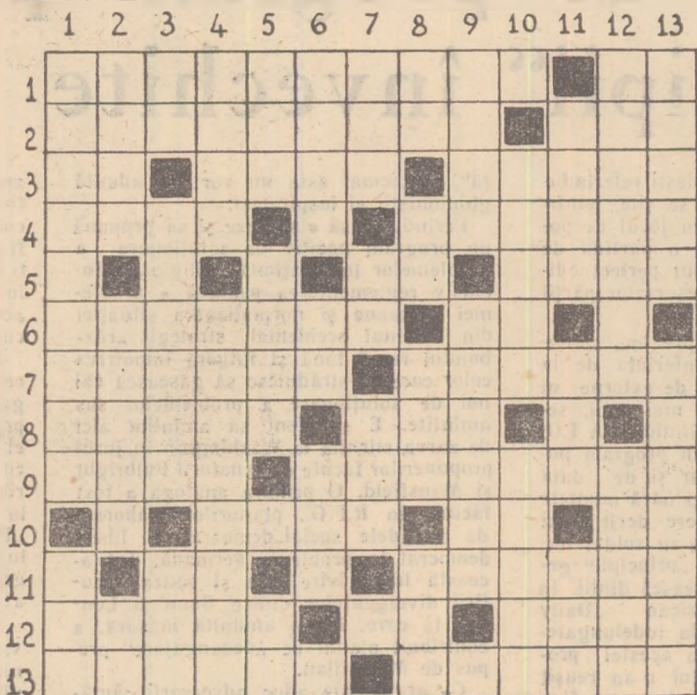
ÎN COLHOZUL „JDA-NOV“ din regiunea Ciardjou s-a deschis primul muzeu colhoznic de pictură și sculptură din Turkmenia. Sint expuse peste 50 de lucrări ale artiștilor plastici locali. Deosebit de interesante sint portretele membrilor colhozului.

PE PANTA abruptă a Colinelor Lenin, între șoseaua Vorobiev și stația metroului, se construiește o scară rulantă. Escalatorul va fi închis într-un tunel de sticlă, care va cobori pînă la stația de metrou „Colinele Lenin“. Din vîrfurile acestei scări va putea fi cuprins cu privirea întregul oraș. Pe fiecare parte a scării vor putea urca sau cobori într-o oră aproximativ 8.000 de oameni. Construcția va fi terminată pînă la 1 Mai.

U. R. S. S.

Știați că...?

ORIZONTAL: 1) Cel mai mare clopot din lume, aflat la Moscova, în Kremlin (2 cuv.) - În vapor! 2) General atean, a tăiat coada cînelui său are-l costase 7.000 de drahme, pentru ca să atragă atenția puțed asupra lui - Cel mai mare urpe din lume, atinge grosimea nuu om și o lungime de zece etri 3) Leu fără coadă! - A-icil lui Bachus - Oraș în alia în care se află cel mai alt turn de zidărie din lume, e 167 metri 4) Cel mgi mare ontinent, de patru ori și ja-vălate mai mare ca Europa - ea mai mare viețuitoare din ime, care aține pînă la 50.000 kg 5) A cui? - Pa-irea sfințit a egiptenilor antici, cărei omorîrs, chiar involun-ură era pedepsită cu moartea) Sultan turc învins și prins e Tamerlan, care îl închise în-o cușcă de fier - Carte tare) Lemn dens, care se cufundă i apă - Poet satiric italian,

amic cu Michel Angelo și cu Tizian, a murit rizind 8) Tară în Africa - Fluierul lui Pann și al lui... Fănică Luca 9) Il ia în brațe... vița de vie - Singura din cele șapte minuni ale antichității, care poate fi văzută și azi 10) Efectiv - Nimeni la început și la sfîrșit! - Lumă-tate diu marea Egeei 11) În aer! - Prima femeie... Jrizer 12) Inventatorul prafului de pușcă, supranumit „Doctorul admirabil” - O nimfă sau eu - Stimă 13) Palat cultural în București, clădit pe fundațiile unui circ, a cărui construcție nu se terminase - Nașd.

VERTICAL: 1) Calul boierit de Nicolae Maurogheni - Te-sătură 2) Deosebit - Face să gonească locomotiva - Calul din cuvintele încrucișate 3) Rețel - Celebra epopee a lui Homer - Urechiate 4) Oraș în Sudan - Celebru poet liric grec, a murit sufocat de o boabă uscată de strugure, pe care n-a putut s-o înghită 5) Fluviu în U.R.S.S. - Gaz... sportiv - Nord-Est 6) Instru-

ment muzical inventat de egipteni, care imită o broască țestoasă, uscată la soare pe malul Nilului și ai cărei nervi deveniseră sonori - Sint - Omul are în medie 100.000 de fire 7) Ținut între Tisa și Someș - Șade la mijloc! - Cel mai lung fluviu din Africa, avînd 8.000 din cele 18.000 de specii de pește cunoscute 8) Cadel - Bei! - Riu în Elveția - Fluviu în U.R.S.S. 9) Munte în Grecia, pe care Hercule și-a ridicat singur rugul pe care a ars - Una din denumirile jicei lui Minos, care cu un fir de ață a rezolvat problema labirintului 10) Cel mai șiret dintre toți eroii troiani - Celebru atlet din Crotona, care voind să despice cu miinile un copac în pădure a fost prins la mijloc și sfișiat de lupi 11) Un fel de castor - Arborele lui Eminescu - Nume feminin 12) Puternici - Insulă grecească în care nimeni nu avea voie să se nască sau să fie îngropat după moarte 13) Pomponul lui Cyrano - Cea mai renumită cascădă din lume.

Boșta redacției

MIMOSA MACREA - Constanța. Adresați-vă unei reviste ilcrare.

TITUS FURDUI - Cluj. Vă lorim succes... dacă nu la acest onkurs, atunci la cele care vor urma.

LIVIU NOVAC - Pecica. ovarășei Alice Mănoiu puteți scrie pe adresa revistei noastre. Vă mulțumim pentru sugestii.

IOAN HENȚIU - Deva. A-eeai observație ca și rîndul recut. Nu cunoaștem noua adresă a lui Paul Robeson. A înunțat de curînd că se va stabili pentru un timp în Anglia.

SERGHEI GOLOȘENCO - Birlad. Am primit jocurile trînise în cele două scrisori. Nu e putem însă reține pentru publicare din pricină unor erori și a unor inadvertențe în redactarea definițiilor.

MIHAI D. MIHAIL - Alexandria. Rezultatele de care vă nteresați au fost publicate în „Veac nou” nr. 10 din 13 martie a.c.

ELISABETA I. ANTONIE, elevă - Calafat. Vom căuta să vă satisfacem cererea, publicînd date despre actorii care vă esează. La rubrica „Vor sa corespunde” a revistei noastre puteți găsi adresele do-rite.

SILVIA NECHITA, elevă - Botoșani. Dorința dv. de a vă consacra carierei artistice nu este irealizabilă, mai ales dacă se întemeiază pe talent și perseverență. Deocamdată, trebuie să vă terminați neapărat școala medie, deoarece la Institutul de teatru și cinematografie nu se primesc decît absolvenți ai școlii medii. Vă sfătuim să vă înscrieți la un cerc dramatic de amatori din localitate. Aceasta vă va ajuta să vă dezvoltați posibilitățile și vă va spori șansele de reușită.

CIȘTIGATORII CONCURSULUI

„Trenul prieteniei”

Duminică 12 aprilie crt., în Capitală și în toate centrele de regiuni a avut loc într-un cadru festiv tragerea la sorți a concursului „Trenul Prieteniei - De 1 Mai la Moscova”, organizat de revista „Veac nou”.

Publicăm mai jos lista ciștigătorilor.

CAPITALA

- Răcoveanu Sabina, studentă, Str. Pitar Moș nr.13
- Cîmpan Ion, elev, Șos București-Ploești nr. 44
- Olteanu Gheorghe, strungar, Str. Zinca Golescu nr.21
- Todoran Mihail, mecanic, Str. Dumbrava Roșie nr.16
- Viziru Ștefan, contabil, Str. Paris nr.29
- Learschi Aurelia, casnică, Str. Precupești Vechi nr.7
- Abdulamit Giulber, student, Str. Academiei nr.7
- Capătă Dorin, elev Bul Mărășești nr.90
- Tomă Constantin, muncitor, Str. Barbu Lăzăreanu nr.10
- Schăfer Flavius, funcționar, Str. Mitrop. G. Petrescu nr.104
- Găitan Gheorghe, inginer, Str. Budai Deleanu nr.8
- Angoșescu T. Maria, elevă, Str. Mitrop. Antim nr.32
- Beinglas Ana, casnică, Str. Al. Vlahuță nr.24
- Rolea Florian, elev, Str. Mesteacănului nr.20
- Simbotin Mioara, studentă, Str. Ana Davila nr.29
- Davidovici Simon, medic, Str. Mihail Eminescu nr. 23
- Nicolău Șerban, elev, Str. Florilor nr.20
- Neacșu Gheorghe, inginer, Str. Căfelu nr.58

Regiunea BUCUREȘTI

- Mihail Marinescu, pensionar, Giurgiu
- Cristea M. Toma, funcționar, Deparați-Hirlești
- Șerban M. Ion, elev, Crevedia
- Simos Stavros, maistru-agronom, Alexandria

BACĂU

- Lupescu Elena, educatoare, Zănești, raionul Buhuși
- Galebu Carola, casnică, Bacău
- Ciubotaru Mihai, procuror, Bacău

BAIA MARE

- Tătaru Ana, educatoare, Satu Mare
- Gros-Nicolae, contabil, Satu Mare
- Torjoi Csaba, elev, Sighet

CONSTANȚA

- Pătrășcu Ion, ofițer, Constanța
- Suciu Ioan Petre, elev, Constanța
- Poltorac Paraschiya, învățătoare, Mahmudia-Turcoaia

CLUJ

- Jakab Arpad, funcționar, Turda
- Staloc Marin, mecanizator, Huedin
- Ameruş Istvan, elev, Cluj
- Kiss Lidia, preparatoare, Univ. Cluj
- Horvath Ana, contabilă, Cluj

CRAIOVA

- Hering Francisc, tehnician, Bumbești-Jiu
- Ludmila Gobjilă Iliescu, profesoară, Craiova
- Eliescu Adrian, medic, Calafat
- Dobre Ion, strungar, Craiova
- Teodor Cristian, contabil, Craiova
- Viova Anoa Claudia, elevă, Craiova
- Dănișor Tatiana, desenatoare, Craiova
- Cristea Marin, funcționar, T. Severin

HUNEDOARA

- Rățiu A. Maria, funcționară, Petroșani
- Szűvzer Endre, pensionar, Lupeni
- Ștefan Nicolae, furnalist, Hunedoara
- Arnăutu Domnica Liliana, bibliograf, Hunedoara

GALAȚI

- Popov Paraschiya, funcționară, Galați
- Slăvoiu Anicuța, funcționară, Galați
- Balaban Leonica, profesoară, Galați
- Biolea Ștefan, tehnician, Tecuci
- Andronache Ștefan, elev, Pechea-Galați
- Dorobăț D. Sanda, elevă, Vinători-Focșani

IASI

- Stoian C. Lucia, elevă, Husi
- Marin Felicia, farmacistă, Birlad
- Romanescu Dimitrie, învățător, Deleni-Hirlău
- Chibici Octav, student, Iași
- Iordache Vasile, funcționar, Iași

ORADEA

- Lucaci Vasile, funcționar, Oradea
- Nagy Ana, casnică, Oradea
- Pintea Gabriel, elev, Oradea
- Lenoar Irina, croitoreasă, Oradea

PITEȘTI

- Ionescu A. Ion, strungar, Pitești
- Gheorghii Elisa, funcționară, Pitești
- Ceașu Iulian, tehnician, Pitești
- Stoica Octavian, funcționar, Pitești
- Cernătescu C. Constantin, elev, Pitești

PLOEȘTI

- Petrescu Constantin, elev, Prâjani Slănic-Prahova
- Nicolescu M. Florica, muncitoare, Ploești
- Platon Ion, elev, Buzău
- Furcută I. Micșunica, elevă, Pucioasa
- Bărbulescu Eugenia, casnică, Cimpina
- Brezeanu Florin, elev, Tirgoviște

SUCEAVA

- Zahariuk Gheorghe, funcționar, Suceava
- Pop Ioan, muncitor, Botoșani
- Manoaș Ștefania, elevă, Botoșani
- Epure Argeș, elev, Botoșani

Regiunea STALIN

- Ștefănescu Aurel, inginer, Orașul Stalin
- Popa Monica, elevă, Blaj
- Răducanu Gheorghe, muncitor, Orașul Stalin
- Farcuș Florian, elev, Făgăraș
- Munteanu Mioara, soră medicală, Mediaș
- Gutkovski Hilda, colectivistă, Saschiz-Sighișoara
- Istok Albert, student, Orașul Stalin
- Henning Iulian, economist, Sighișoara.

R. A. M.

- Szentes Arpad, profesor, Ciceu
- Zăroiu Ilie, funcționar, Reghin
- Kovacs Roza, învățătoare, Surcea-Tg. Săcuiesc
- Magdo Ianos, student, Tg. Mureș
- Havadi Tiberiu, funcționar, Tg. Mureș
- Mezei Margit, fetcer, Sf. Gheorghe

TIMIȘOARA

- Mușcoi Traian, economist, Timișoara
- Ivanciov Carol Matei, învățător, Breștea-Ceacova
- Vărsăndan Emil, elev, Timișoara
- Crilov Victor, electrician, Reșița
- Covaci Teodora, inginer, Timișoara
- Săucă Gh. Alexandru, elev, Lugoj
- Oziovski Bela, funcționar, Arad
- Bănanu Stelian, învățător, Timișoara

Incheind ASIGURĂRI DE VIATĂ LA ADAS

dați dovadă de

PREVEDERE

realizată

ECONOMIE

participați la

TRAGERILE LUKARE DE AMORTIZARE

LOZ IN PLIC

3 LEI

Puteți cîștiga PE LOC

2.000
1.000
5.000
2.000
1.000
etc. etc.

Vestea că marile puteri au căzut de acord asupra convocării unei conferințe a miniștrilor Afacerilor Externe și a unei întâlniri la nivel înalt în vederea soluționării unor probleme internaționale de prim ordin a fost primită cu bucurie de opinia publică din în reaga lume. Toate popoarele sint vital interesate ca această tendință, pozitivă, spre încălzirea climatului politic să urmeze o linie ascendentă, să se materializeze în acțiuni concrete. Tocmai de aceea, în aprecierea pozițiilor adoptate de marile puteri în ajunul deschiderii Conferinței de la Geneva, popoarele s-au călăuzit după unicul criteriu just, și anume în ce măsură poate contribui una sau alta din poziții la succesul apropiatelor întâlniri.

La Conferința de la Geneva, Uniunea Sovietică nu se va prezenta cu miștile goale. U.R.S.S. are la activul ei proiectul unui tratat de pace cu Germania, propunerea cu privire la transformarea Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat, precum și un întreg program în sprijinul slăbirii încordării internaționale, în primul rând în Europa, program care a fost expus și în Declarația din 29 martie a guvernului sovietic.

Care este însă poziția occidentului, programul lui? În ce privește poziția, aceasta, în general, rămâne aceeași: demult falimentară „poziție de forță”. Iar programul? Pe măsura trecerii timpului, este tot mai limpede că Occidentul nu are nici un program pozitiv sau în orice caz nici unul care să fi fost adus la cunoștința opiniei publice mondiale.

E oare întâmplător acest fapt? Firește că nu! Lipsa unui program pozitiv decurge logic din însăși politica „de poziții de forță” promovată de cercurile conducătoare occidentale. Unii comentatori burghezi încearcă să explice lipsa unui astfel de program prin considerente „tactice”, cerute de mersul tratatelor. În cazul de față însă nu poate fi vorba de o tactică a tratatelor, cu întortoachieri și cotituri neașteptate, ci de o linie politică generală, pe care

In loc de program pozitiv, „principii” învechite

n-are nici un rost s-o ocolești referindu-te la tactica. După cum se știe, politica externă nu seamănă cu jocul de poker, ci, mai degrabă cu o partidă de șah, în care partenerii sint perfect edificați asupra forțelor și resurselor părții adverse.

Era de așteptat ca în preajma conferinței de la Geneva, conferința de la Washington a miniștrilor de externe ai puterilor occidentale, și, mai apoi, sesiunea „jubiliară” a Consiliului N.A.T.O. să elaboreze, în sfârșit, un program pozitiv al Occidentului. Dar și de data asta, pentru a nu știu cîta oară muntele n-a reușit să dea naștere decât unui șoarece. Aceste întâlniri s-au soldat numai cu proclamarea unor „principii” generale în stare să strepezească dinții. În acest sens, ziarul american „Daily News” a scris: „În ciuda îndelungatei dezbateri pe marginea acestei probleme, membrii Consiliului n-au reușit încă să ajungă la un acord asupra faptului dacă aliații trebuie sau nu să propună rușilor un proiect de tratat de pace cu Germania”.

Firește, contradicțiile dintre puterile occidentale frizează într-o oarecare măsură elaborarea unui program pozitiv. Principalul lucru este, însă, contradicția existentă între concepțiile lor asupra situației internaționale și realitatea. Astăzi, în lume, s-a creat o anumită situație în cadrul căreia problemele litigioase pot fi rezolvate numai pe calea tratatelor, așa încît, fără recunoașterea acestei stări de lucruri, elaborarea unui program cu adevărat pozitiv este cu neputință de realizat. A recunoaște acest lucru, înseamnă însă a recunoaște falimentul politicii „de pe poziții de for-

ță”, și tocmai asta nu vor s-o admită ghinioniștii ei inspiratori.

Ferindu-se să elaboreze și să propună un program pozitiv de soluționare a problemelor internaționale litigioase, inclusiv reglementarea pașnică a problemei germane și normalizarea situației din Berlinul occidental, strategii „războiului rece” tună și fulgeră împotriva celor care se străduiesc să găsească căi noi de soluționare a problemelor sus amintite. E suficient să amintim aici de zarva stîrnită la Washington în jurul propunerilor făcute de senatorii Fulbright și Mansfield. O primire analogă a fost făcută, în R.F.G., planurilor elaborate de partidele social-democrat și liber-democrat în problema germană. Tot această împotrivire este și cauza ascuțirii divergențelor dintre Bonn și Londra la care, într-o anumită măsură, a contribuit planul de „dezangajare” propus de Macmillan.

Ce argumente aduc adversarii căutării unor căi noi? Pe scurt, aceste argumente se rezumă la următoarele: elaborarea unui program pozitiv ar echivala cu o „concesie” făcută Uniunii Sovietice.

Luind recent cuvîntul în fața posturilor de radio și televiziune, Adenauer, a declarat că „nu-i deloc ușor și nici-decum lipsit de primejdie să opui propunerilor Uniunii Sovietice propuneri proprii”, deoarece acestea n-ar fi în esență decît concesii, menite să încurajeze și mai mult Uniunea Sovietică.

Se pune însă întrebarea: de ce pre-

zentarea unei propuneri construc-tive trebuie neapărat să fie socotită ca concesie făcută Uniunii Sovietice? Nu fi oare mai nimerit să se considere fi vorba de înțelegerea actualiei stări de lucruri, a cursului evenimentelor, aceste concesii nu sint decît concesii cînte bunului simț, cauzei păcii?

În ce privește Uniunea Sovietică, ceasta a arătat dintotdeauna că e gata să facă asemenea „concesii”. În privirea Occidentului, după cum se vede el nu s-a hotărît încă. Ba, mai mult decît alt, așa cum se arată în răspunsurile date de tovarășul N. S. Hrușcova la întrebările puse de redacția ziarului „Pravda”, anumite cercuri „exercită înrîurire destul de mare pentru a greuna și, în general, dacă vor re-

zădărnici viitoarele tratative. Una din manevrele folosite în acest scop este, de pildă, zarva stîrnită în jurul așa numitelor concesii făcute Uniunii Sovietice. E puțin probabil ca această zarvă să fi putut induce în eroare cineva. Dimpotrivă, ea a stîrnit încrederea justificată a celor care doborîsc reglementarea problemelor internaționale litigioase. „Din păcate — s-a zis nevoit — se recunoaște că Marga Higgins, comentator al ziarului american „New York Herald Tribune” cele mai multe popoare din Occident nu sint de acord cu punctul nostru de vedere”.

Iată o mărturisire semnificativă!

M. Sturua

Monologul lui Konrad Adenauer

„A fost o zi cum n-am avut, din fericire, multe!” — exclamă bătrînul cancelar, văzîndu-se în stîrșit singur în cupeul ministerial în care călătorește spre granița italiană. Mîine, 8 aprilie, în mica localitate retrasă din ospitaliera Italie, unde se va odihni o lună încheiată, își va regăsi, poate, optimismul care nu-l părăsise pînă ieri niciodată.

În compartiment elegant al vagonului special nu pătrunde nici un zgomot supărător. E o liniște îmbietoare la meditație. Și mai ales la rememorări. Dar ce să ne mai gândim la rememorări, cînd totul e încă atît de proaspăt! Nu sint decît zece minute de cînd a părăsit Bonn-ul și parcă retrăiește din nou întîmplările acelea teribile, în care a jucat rolul unui înfrînt, el, învingătorul de totdeauna. Al doilea „cancelar de fier” să fi ajuns o simplă cîrpă? De necrezut!

La 83 de ani impliniți, Konrad Adenauer se simte încă destul de tînăr. Nici un moment nu îl trece prin minte să admită că, preluînd la toamnă funcția de președinte, din mîinile predecesorului și bunului său prieten Heuss, aceasta ar putea să însemne pentru el retragerea din viața politică activă.

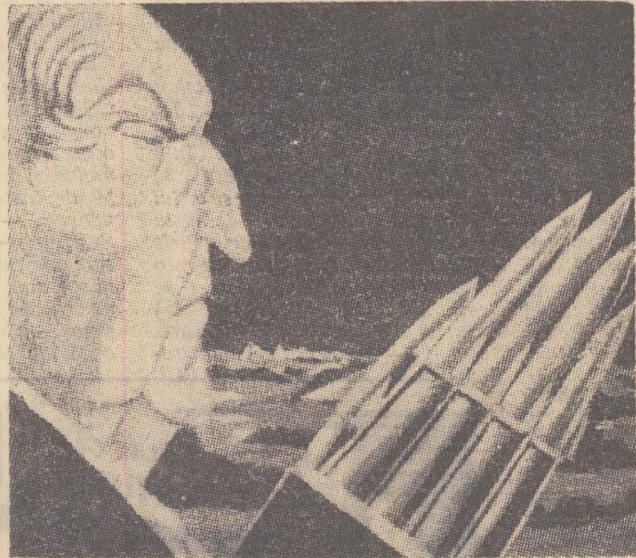
Dar constituția? Da, e drept că în constituția Germaniei occidentale prerogativele președintelui în domeniul politicii externe sint foarte limitate. Întreaga putere se află în mîinile cancelarului. Pe de altă parte, tot constituția cere ca președintele statului să nu facă parte din nici un partid politic. Cu alte cuvînte, dacă devine președinte, încetează automat și rolul atît de activ pe care l-a jucat la conducerea principalului partid al plutocrației germane. Bine, dar ingratitudea prietenilor săi politici întrece orice margine...

Și iarăși îi apar călătorului chinuit de atîtea gînduri secvențe supărătoare din filmul acestei zile fatale. De ce s-au năpustit cu atîta patimă împotriva ei? Cînd președintele Bundestagului, Gerstenmaier, a venit să-i vestească hotărîrea conciliului celor 55 (comitetul de conducere al partidului creștin-democrat) i s-a părut că e o glumă, ce e drept cam tardivă, la o săptămîină după 1 aprilie. Dar Eugen Gerstenmaier nu glumea de loc. Ba avea chiar — își amintește acum vîitorul președinte Adenauer — un zimbet suficient de perfid, ca să i se poată atribui acel sentiment nedemn pe care germanii îl numesc schadenfreude.

„Mizerabilul! — își toarce mai departe Adenauer caierul amărăciunilor — se și vede cocoșat cancelar în locul meu”. Îi mai sună în urechi vorbele care încercau să dea o explicație plauzibilă dorinței oficiale a comitetului de conducere a partidului: „Aveți 83 de ani... Dacă acest post ar deveni vacant subit, în loc să fie transmis în mod deliberat, prestigiul ar avea de suferit”.

„Vasăzică îmi și cobesc moartea, gîndindu-se probabil că Bismark a murit și el la 83 de ani. Satisfacția asta însă nu am de gînd să le-o servesc bunilor mei prieteni politici, care se prea grăbesc să-mi cînte prohodul”.

Timp de un deceniu afacerile publice au fost conduse cu grija supremă de a favoriza înflorirea afacerilor particulare. O țară ruinată de război a fost repusă pe picioare, oferînd un teren stabil pentru reinjghebarrea vechilor trusturi și carteli, în care dictează persoane de încredere ca Thyssen, Krupp, Flick, Pfordmenges și alții ca el. Iar el însuși, Adenauer, n-a făcut opinie separată, încadrîndu-se perfect în familia marilor magnați ai finanței și industriei. Ceea ce nici n-a fost prea greu. Legăturile sale de multe decenii cu Deutsche Bank, cu Verei-

Adenauer: Mă...
Într-una pentru...
ficare...

desen de Ditt...
(din revista...
mană „Eulens...
gel”)

nigte Stahlwerke (unde director e Flick — Flick, criminal de război, dar reabilitat și denazificat în toată regula!) și situația sa actuală de mare acționar la Daimler Benz A. G. nu spun destul? Sint și unele guri rele care pretînd că după Krupp, el, Adenauer, ar deține locul II ca cel mai bogat om din Germania occidentală. Poate să fie și așa. Asta nu-l deranjează. După cum e foarte încîntat că și succesorii săi direcți au putut profita de situația capului familiei. Unul din iubiiții săi feciori, dr. Konrad Adenauer-junior nu e oare bine plasat în conducerea trustului de armament (și chiar atomic!) Rheinische A. G. für Braunkohlenbergbau din Köln? Iar scumpul său nepot, Kurt, n-a fost oare de curînd numit într-un post de conducere al noii întreprinderi de stat pentru producția de armament Industrieverwaltungsgesellschaft MBH cu sediul la Bonn? Toate aceste strînse legături cu trusturile de armament nu sint oare o garanție suficientă că nimeni altul decît dr. Konrad Adenauer-senior nu poate apăra mai bine interesele marelui capital și nu poate promova cu mai mult zel politica sa de revanșă?

Acest lucru îl știu nu numai baronii din Ruhr — îl știu și comandarii

lor din Statele Unite. Apropo: ce va zice John, vărul nostru John McCloy, onoratul consilier al băncii lui Rockefeller, Chase National, unde cumnatul Zinsser e chiar director? Nu s-a convins el oare încă din anii cînd fusese înalt comisar american în Germania de loialitatea adenauerilor față de ocupanții americani? Și nu prin el se continuă legăturile de afaceri ale familiei Adenauer cu Banca Morgan, cu Mutual Life Insurance Cy și cu alte mari monopoluri de peste ocean?

Dar, în afară de asta, se poate uita oare că în persoana sa, adversarii estului socialist au avut întotdeauna cel mai zelos sprijinitor? În 1919, cînd Hitler nu apucase încă să urle despre „Pericolul roșu”, primarul din Köln — aceasta era funcția lui Adenauer atunci — indica o singură primejdie: bolșevismul.

Mai sint însă și destui oameni politici în republica federală care nu iau în serios asemenea avertismente. Ba unii merg pînă acolo încît atribuie — Adenauer își amintește că a citit-o zilele trecute negru pe alb în ziarul Die Welt — „încăpățînării” unui om în vîrstă” politica rigidă a lui „Nu” la toate propunerile venite din răsărit pentru o reglementare a problemelor germane.

Iar acum, astfel menți politicii s-au...
chiar în conducerea scumpului său partid...
ruia el i-a închinat treaga osirdie de un centru...

Atîta lipsă de recunștință îl îndrăjește și n...
mult să nu dea din mî...
toate atu.urile pute...
Dacă există o constituție care face din președinte republicii un post n...
mult onorific, mai exi...
și posibilitatea de a n...
difica această constituție sau — dacă lucrul e c...
dificil — cel puțin de o...
interpreta. N-a lic...
dat oare Hitler republi...
de la Weimar, desjiînți...
postul de președinte și...
ținîndu-l numai pe cel...
cancelar? N-are decît...
procedeze acum inver...

Și frecîndu-și de acum mîinile de bucur...
cancelarul președinte...
și vede din nou stăp...
pe situație. În vacan...
italiană, în țara...
Machiavelli, Adenauer...
studia atent paragrafe...
constituției, pentru a...
dea cum o poate mai l...
ne viola.

Fericit și din nou op...
mist, Konrad cel bătrî...
adoarme, legănat în il...
zia proaspetelor proie...
de viitor...

La Bonn, în lipsa s...
cei care i-au pregătit r...
tragerea politică nu p...
însă deocamdată dispu...
să se lase trasi pe sfo...
ră de bătrînosul „cîc...
tînăr”.

M. Mihail

SĂPTĂMÎNA